

ตอนที่ 1

ควันสีชาวถูกพ่นออกมาจากกริมฝีปากหยักได้รูป ชายผู้อยู่
ในชุดคลุมอาบน้ำและยืนอยู่ตรงระเบียงคอนโดมิเนียมหรูใจกลาง
กรุง เขามองวิวยามค่ำคืนในกรุงเทพฯพร้อมกับบุหรี่ยี่ห้อ ดวงตา
คมปลาบมองออกไปยังแสงสีเบื่องล่าง

ก็อกๆ!

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น

“เข้ามา” เสียงนิ่งของเจ้าของห้องเอ่ยขึ้น ก่อนที่ประตูจะถูก
เปิดเข้ามาพร้อมกับชายร่างใหญ่ในชุดสูทเทา

“นายครับ บัญชีที่นายสั่ง ผมเอาไว้ในห้องทำงานเรียบร้อยแล้ว
แล้วครับ” เสียงทุ้มจากทางด้านหลังกล่าว ทำให้ชายหนุ่มที่ยืนอยู่
ตรงระเบียงหันไปมองด้วยหางตาเล็กน้อย

“ขอใบ้ อีกครึ่งชั่วโมงให้คนเตรียมรถไว้ด้วย” เสียงเข้ม
ทรงอำนาจตอบกลับ ก่อนที่อีกฝ่ายจะก้มหัวให้เล็กน้อย แล้วเดิน
ออกไปจากห้องส่วนตัวของเจ้านายตนเอง ชายหนุ่มสูบบุหรี่เข้าปอด

อีกครั้งพร้อมกับขยี้กันบูหรือลงไปดับกับที่เปียกหรือราคาแพง ก่อนจะหันหลังเดินกลับเข้ามาในห้อง แล้วเดินไปแต่งตัวด้วยท่าที่เปื้อนอายเล็กน้อย

เขาคือนีคือ วาทิน จักรบดินทร์ ทายาทคนโตของตระกูลจักรบดินทร์ที่มีอิทธิพลอันดับต้น ๆ ของประเทศ เป็นตระกูลที่ทำธุรกิจทั้งชาวและเทา เขาเข้ามาดูแลทุกอย่างที่ปู่ของเขาสร้าง ส่งต่อมาให้พ่อของเขาและส่งมาถึงเขาในปัจจุบัน เขาเข้ามารับช่วงต่อตั้งแต่อายุยี่สิบห้า และตอนนี้ผ่านมาห้าปีแล้ว ไม่นับรวมตอนที่เขาคอยเรียนรู้งานและฝึกทำงานกับพ่อและปู่มาตั้งแต่เด็ก การทำงานเป็นไปด้วยความเบื่อหน่าย เพราะต้องเจอแต่เรื่องเดิม ๆ ใช้ชีวิตเดิม ๆ

เมื่อแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว วาทินก็เดินออกจากห้องนอนของตัวเอง ลูกน้องสี่คนยืนรออยู่ และพาเขาลงไปยังลานจอดรถวิไอพีที่มีลิฟต์ขึ้นลงส่วนตัวแยกจากคนอื่น ๆ ลูกน้องของวาทินเปิดประตูรถรอ พอเห็นว่าเจ้านายตนเองเข้าไปนั่งเรียบร้อยแล้ว ก็ปิดประตูพร้อมให้ทุกคนประจำตำแหน่ง แล้วขับพาวาทินไปยังผับหรูของเขาที่เปิดได้ต้อนรับนักท่องเที่ยวระดับโลกเป่าหนัก เมื่อไปถึงผับ วาทินกับลูกน้องก็เดินเข้าไปทางด้านหลัง ซึ่งเป็นทางเฉพาะของเขาเท่านั้น เสียงเพลงจากด้านในดังแว่วให้ได้ยินตลอดทางเดิน แต่วาทินไม่ได้สนใจเรื่องของผับเท่าไรนัก เพราะธุรกิจหลักของที่นี่จริง ๆ ก็คือสถานที่ที่อยู่ใต้ผับนี้ต่างหาก

“สวัสดีครับนาย” เสียงลูกน้องคนเฝ้าประตูทักทายดังขึ้น

วาทินพยักหน้าให้ก่อนที่ลูกน้องจะเปิดประตูให้วาทินกับคนอื่น ๆ เข้าไปข้างใน วาทินเดินลงบันไดหินอ่อนราคาแพงไปยังห้องใต้ดินที่บรรยากาศผิดกับด้านบนลิบลับ ห้องใต้ดินที่ว่า คือบ่อนการพนันสำหรับพวกไฮโซ ดารานักร้องชื่อดัง รวมไปถึงพวกข้าราชการ

ระดับสูงที่ขึ้นชอบงานอดิเรกโดยการเล่นพนัน ป่อนของวาทินถึงไม่เคยถูกหน่วยงานไหนเข้ามาปราบปรามเลยสักครั้ง ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขามีคนหนุนหลังเยอะด้วย

“สวัสดีครับคุณวาทิน ไม่คิดว่าวันนี้จะเข้ามาที่ห้องสำราญได้” เสียงของข้าราชการคนหนึ่งเดินเข้ามาทักพร้อมกับแกว่เหล้าในมือ ห้องสำราญที่อีกฝ่ายพูดถึงก็คือปอนใต้ดินนี้เอง ทุกคนจะรู้จักกันดีในชื่อว่าห้องสำราญ นอกจากห้องใต้ดินนี้จะเป็นปอนแล้ว ยังมีบาร์บริการเครื่องดื่มให้แก่ทุก ๆ คนด้วย

“สวัสดีครับ ผอ.อยุธยา” วาทินส่งยิ้มการค้าไปให้อีกฝ่ายผู้ซึ่งเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยการช่างแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

“พอดีวันนี้ผมว่างนะครับ เลยเข้ามาดูกิจการสักหน่อย เพราะเดี๋ยวพรุ่งนี้มีงานอื่นต้องทำอีกเยอะ” วาทินตอบกลับไป

ผู้อำนวยการอยุธยาส่งยิ้มกลับมาเล็กน้อย ก่อนจะแยกตัวไปหาโต๊ะเล่นต่อ วาทินเดินตรงไปยังห้องส่วนตัวที่ทำแยกไว้ เป็นทั้งห้องทำงานและห้องสวดส่องคนอื่น ๆ วาทินตรงไปนั่งที่โต๊ะทำงาน ไม่นานเครื่องดื่มก็ถูกนำเข้ามาเสิร์ฟให้อย่างรู้หน้าที่ วาทินดูรายการลูกหนี้ที่ขอกู้ยืมเงินของเขา พร้อมกับคอยมองออกไปตรงกำแพงกระจก ที่มองเห็นภายในห้องพนันได้อย่างชัดเจน แต่คนด้านนอกจะมองไม่เห็นด้านใน

“เฮ้อ” วาทินถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนจะเอนตัวพิงพนักเก้าอี้อย่างเบื่อ ๆ ลูกน้องที่ยืนอยู่ก็ไม่กล้าถามอะไร จนผ่านไปสักพักประตูห้องก็ถูกเคาะ

ก็อก ๆ!

ก่อนที่ร่างสูงสมส่วนของชายหนุ่มหน้าตาคล้ายกับวาทินเดินเข้ามาด้วยรอยยิ้ม

“เฝ้าศพพี่ชาย ผมนึกว่าพี่ล้มที่นี้ไปแล้วนะเนี่ย” ไม่แปลกใจว่าทำไมชายคนนี้ถึงเดินเข้ามาในห้องนี้ได้อย่างง่ายดาย เพราะเป็นน้องชายแท้ๆ ของเขา ที่ชื่อ วายุ นั่นเอง

“ชั้นเพิ่งกลับจากฮ่องกง แกก็น่าจะรู้” วาทินตบน้องชายกลับ
ไป

“แล้วนี่มาตั้งแต่เมื่อไร” วาทินถามต่อไปอีก

“ผมมาตั้งนานแล้ว แต่อยู่ข้างบน พี่ขึ้นไปดื่มกับเพื่อน ๆ ผมข้างบนหน่อยดีมั้ย อยู่ที่นี่น่าเบื่อจะตาย” วายุเอ่ยชวนพี่ชายตนเอง

วาทินนั่งคิดเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้ารับเพราะเขากำลังเบื่อ ๆ อยู่พอดี

“ศิลา นายขึ้นไปกับชั้น ส่วนที่เหลือดูแลข้างล่างนี้ มีอะไรด่วนโทร.ตามชั้นได้เลย” วาทินหันไปสั่งลูกน้องที่ยืนอยู่ ก่อนจะลุกเดินออกจากห้องทำงานพร้อมกับน้องชายตนเอง ตามด้วยศิลา ลูกน้องคนสนิท

“พี่ดอย พวกเราจะเข้าไปข้างในได้หรือวะ อายุพวกผมไม่ถึงนะเว้ยพี่”

เด็กหนุ่มคนหนึ่งทักท้วงขึ้น เมื่อรุ่นพี่ของเขาชวนมาเที่ยวที่ผับดัง แต่พวกเขาอายุไม่ถึงสิบปีตามที่กฎหมายกำหนด

“เออน่า เข้าได้ ภูรู้จักกับการ์ดที่นี้ ไม่ต้องกลัวน่าไอ้กลอง ตามกูมาเหอะ” ดอย รุ่นพี่ปวส.ในวิทยาลัยช่างแห่งหนึ่ง พุดกับรุ่นน้องปวช.ปี 3 ที่ชื่อว่า กลอง ซึ่งทั้งสองเรียนอยู่แผนกช่างไฟฟ้าเหมือนกัน

“พวกมึงว่าไงวะ” กลองหันไปถามเพื่อนอีกสองคนที่ถูกชวนมาเหมือนกัน

“ถ้าฟีดอยแกลพาเข้าได้ ก็น่าเข้าไปลองดูหน่อย พวกเราเข้าแต่ร้านเหล้า ไม่ค่อยได้มาผับแบบนี้สักเท่าไร มันก็น่าสนุกดีวะ” สองเพื่อนสนิทของกลองตอบกลับมามีความตื่นเต้น กลองหันไปมองหน้ารุ่นพี่อีกสองคนที่ยืนมองพวกเขาตัดสินใจอยู่

“เออ ก็ได้ เข้าก็เข้า แต่อย่าทำให้พวกผมถูกจับได้เสียวะนะ ฟีดอย” กลองพูดย้ำกับรุ่นพี่ตนเองไว้ก่อน

“เชื่อมือกูเหอะ มาๆ ตามมา” ดอยตอบรับเสียงจริงจัง ก่อนจะเดินนำเด็กหนุ่มทั้งสามคนไปยังด้านหน้าทางเข้าผับ WT ดอยเดินไปหาการ์ดเฝ้าประตูคนหนึ่ง พูดคุยกันอยู่สักพักก่อนจะเดินยิ้มร่ามาหาลูกน้อง

“เรียบร้อย แต่มีเรื่องต้องให้พวกมึงเตรียมรับมือไว้ก่อน” ดอยพูดเสียงจริงจัง

“อะไรวะพี่” สองถามกลับไปอย่างสงสัย

“จริง ๆ ถ้าตำรวจจะเข้าตรวจ เค้าจะมีการประกาศแจ้งข้างในก่อน พี่ที่เป็นการ์ด เค้าบอกมาให้พวกมึงเดินเข้าไปหลบในห้องน้ำ จนกว่าเขาจะทำการตรวจตามหน้าที่ให้เสร็จเรียบร้อยแล้วค่อยออกมา” ดอยพูดขึ้น รุ่นน้องทั้งสามก็พยักหน้ารับ

เมื่อพูดคุยกันเสร็จแล้ว ก็พากันเดินเข้าไปด้านใน แสงสีเสียงในผับทำให้กลองกับเพื่อน ๆ ออดที่จะตื่นเต้นไม่ได้ เพราะเขาไม่เคยเข้ามาในที่แบบนี้มาก่อน ส่วนมากก็ร้านเหล้าธรรมดาทั่วไป ดอยพาไปนั่งโต๊ะติดกับทางเดินไปห้องน้ำ เพื่อมีเหตุฉุกเฉินจะได้ให้รุ่นน้องเดินเข้าห้องน้ำได้อย่างสะดวก ดอยสั่งเครื่องดื่มมาให้รุ่นน้องและตัวเขา กับเพื่อนอีกคนทันที กลองมองรอบ ๆ อย่างสนใจ ก่อนจะถูกรุ่นพี่เฝ้าโหล่มากระแทกเบา ๆ

“อะไรฟีดอย” กลองหันไปถาม

“เพิ่งเข้ามาครั้งแรก ก็มีสาวอ่อยให้เลยนะมึง” ดอยพูดแซว ยิ้มๆ ก่อนจะพยักหน้าไปทางโต๊ะข้างๆ กลองหันไปมองก็เห็น หญิงสาวในชุดรัดรูปเซ็กซี่ ส่งสายตาววนมาให้ กลองยิ้มนิดๆ เพราะเขาเองก็มั่นใจในเรื่องหน้าตาตัวเองไม่น้อย

กลองถือว่าเป็นคนหน้าตาดีคนหนึ่ง ดวงตาคม ตัดผมเฝ้ายาง และทำรอยขีดไว้สามขีด บวกกับเจาะหูถึงสี่รู ทำให้ลุคของกลองดู เท่แบบเบ็ดบอย จึงเป็นที่หมายตาของสาวๆ พอสมควร กลอง ยกแก้วเหล้าทำท่าชนกับหญิงสาว หญิงสาวก็ทำท่าชนแก้วกลับมา

“สัส! หาเหยื่อได้เร็วฉิบหาย” สองพูดแซวไม่จริงจังนัก

กลองก็ยกคิ้วให้เพื่อนตนเองอย่างกวนๆ กลองกับเพื่อนๆ และรุ่นพี่ต่างสนุกสนานกับการเต้นและสร้างความสัมพันธ์กับสาวๆ ที่แฉะเวียนมาทักทาย โดยไม่รู้ว่าเขาเองก็เป็นที่หมายปองของ บรรดาผู้ชายด้วยเช่นเดียวกัน จนกลองเริ่มจะมินต์แต่ก็ไม่ได้ถึงขั้นเมา มากแต่อย่างใด จนเขานึกอยากจะเข้าห้องน้ำ

“พี่ดอย ห้องน้ำอยู่ตรงไหน” กลองถามรุ่นพี่

ดอยก็ชี้ไปยังทางเดินไปห้องน้ำ

“ให้กูพาไปมัย มึงโหวรีเปลววะ” ดอยถามขึ้น

กลองโบกมือไปมา

“ไม่เป็นไรพี่ ผมยังไหว แค่มินต์หน่อย เดี่ยวผมมา” กลอง ตอบกลับไป ก่อนจะเดินไปยังห้องน้ำที่อยู่ไม่ไกล กลองเดินหลบคน เพื่อเข้าไปในห้องน้ำ กลองเลือกที่จะเข้าห้องน้ำด้านใน ไม่เลือกใช้ โถปัสสาวะ เพราะเขาอยากจะแอบนั่งพักสักหน่อย กลองปิดประตู ล็อกเรียบร้อย เขาก็ปิดฝาชักโครกนั่งลงด้านบนพร้อมกับนวดขมับ ตัวเองเบาๆ

//สงสัยจะมินต์แสงไฟ// กลองพูดกับตัวเอง เขาหมุนคออีก

เล็กน้อย ก่อนจะได้ยินเสียงคนเข้าห้องน้ำห้องข้างๆ แต่กลองก็ไม่ได้สนใจอะไร พอเห็นว่าเริ่มจะหายมึน กลองก็ลุกเพื่อจะทำธุระของตัวเองบ้าง ระหว่างที่ยืนปลดปล่อยอยู่นั้น กลองก็รู้สึกเหมือนถูกมอง เขาจึงเงยขึ้นไปด้านบน

“เฮ้ย! ใครวะ” กลองตะโกนเสียงลั่น เพราะมีคนป็นห้องน้ำด้านข้างเพื่อแอบดูเขา ตอนที่กลองเงยขึ้นไป อีกฝ่ายเอาหัวหลบลงไปก่อนแล้วอย่างรวดเร็ว แต่มือยังคงจับขอบด้านบนอยู่ ทำให้กลองเห็นว่าอีกฝ่ายใส่नाफिकाแบรนด์ดัง เพราะเขาเป็นคนชื่นชอบนาฟิกาอยู่แล้ว จึงจำได้ว่าเป็นยี่ห้อไหน ถึงแม้ว่าจะไม่มีปัญญาซื้อใส่ก็ตาม เสียงกุกกักและเสียงเปิดประตูจากห้องน้ำข้างๆ ดังขึ้น ทำให้กลองรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังจะหนี เขาเองก็รีบทำธุระให้เสร็จแล้วเปิดประตูออกมา แต่ไม่ทัน

“โทษนะครับ เห็นคนที่เพิ่งออกจากห้องน้ำห้องนี้มัย” กลองหันไปถามคนที่กำลังล้างมืออยู่

“วิ่งออกไปแล้ว แต่ไม่เห็นหน้า มีอะไรเหรอครับ” อีกฝ่ายถามกลับมา

กลองมองคนที่อยู่ในห้องน้ำตอนนี้ ไม่มีใครใส่नाफिकाเรือนที่เห็น จึงมั่นใจว่าอีกฝ่ายออกไปแล้ว

“ไม่มีอะไรครับ” กลองตอบกลับ ตอนนี้เขาหัวเสียเป็นอย่างมาก เขาเดินกลับไปหาเพื่อนๆ ที่โต๊ะด้วยสีหน้าบึ้งตึง แต่สายตาก็พยายามมองหาใครสักคนที่ใส่नाफिकाแบบนั้น

“เป็นอะไรวะ” สองถามขึ้น เมื่อเห็นว่าเพื่อนเดินเข้ามาด้วยสีหน้าหงุดหงิด กลองเลยเล่าให้เพื่อนและรุ่นพี่ฟัง

“ถามจริง พี่ติน พี่เป็นอะไรของพี่วะ พักหลังๆ ผมเห็นพี่ ดูเหนื่อยๆ ซอบกล”

วายุถามขึ้น ขณะนั่งดื่มอยู่กับพี่ชายตนเองและเพื่อนๆ อีก สามคน ซึ่งวาตินก็รู้จักคุ้นเคยกันดี

“เปื่อนิดหน่อย” วาตินตอบกลับสั้นๆ ตอนนี้พวกเขานั่งดื่ม กันอยู่ตรงโซนไวโอพีด้านบน ซึ่งมองลงไปจะเห็นกลุ่มนักท่องเที่ยว ยามราตรีได้ทั่วทั้งผับ ด้านบนจะไม่แออัดเหมือนกับด้านล่าง

“เปื่ออะไรพี่ติน คนที่มีสาวๆ หนุ่มๆ มาคอยสร้างความ สำราญให้ทุกวันอย่างพี่ ยังจะมีมุมเปื่ออีกเหรอ” วายุถามกลับอย่าง ขำๆ เพราะพี่ชายของเขามีทั้งผู้หญิงผู้ชายต่างมาเสนอตัวให้เกือบ ทุกวัน ซึ่งวาตินหลบนอนได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

“ก็เพราะมีมาให้เลือกอย่างสบายๆ ทุกวันนี้แหละที่ขึ้นเปื่อ” วาตินตอบด้วยน้ำเสียงปกติ แล้วยกแก้วเหล้าขึ้นมาดื่ม วายุหัวเราะ ขำเบาๆ ก่อนที่วาตินจะเปลี่ยนเรื่องเพื่อคุยเรื่องงาน เขากับน้องชาย ช่วยกันบริหารงานของทางครอบครัว โดยมีวาตินเป็นหลัก แต่วายุ ก็ช่วยเขาได้มากเหมือนกัน สักพัก ศิลาลูกน้องคนสนิทก็ขยับเข้ามาหาวาติน

“นายครับ คนของเราบอกว่า จับคนเล่นโก่งในห้องสำราญได้ สองคนครับ” ศิลาพูดขึ้น ทำให้วาตินขมวดคิ้วเข้าหากันทันที

“อืม” วาตินตอบกลับแค่นั้น ก่อนจะลุกขึ้นยืน

“เดี๋ยวขึ้นไปจัดการเรื่องงานสักหน่อย อาจจะไม่กลับขึ้นมา แก่งกินกับเพื่อนๆ ไปก่อนละกัน อย่าลืมเรื่องงานที่สั่งด้วย” วาติน พุดกับน้องชายตนเอง วายุรับคำ ก่อนที่ศิลาจะเดินนำวาตินลงไป ก่อน จริงๆ แล้วจะต้องมีอีกคนคอยติดตามเดินด้านหลัง แต่วาติน ไม่อยากให้มันดูเด่นไปนัก อีกอย่าง...เขาเองก็ดูแลตัวเองได้ เพราะ

เขาเรียนรู้งานด้านศิลปะของครอบครัวมานาน เขาจึงมีทั้งคนรักและคนเกลียด หลายครั้งที่อยู่ในสถานการณ์คับขันอันตราย แต่เขาก็เอาตัวรอดได้เสมอ เขาไม่ได้เก่งแค่เรื่องบริหาร แต่เก่งเรื่องศิลปะการต่อสู้ด้วยเหมือนกัน

หมับ!

ระหว่างที่จะเดินผ่านกลุ่มคนไปยังทางเดินไปยังห้องใต้ดิน ก็มีมือของใครบางคนมาจับที่ข้อมือของวาทีน เขาหันไปมองอย่างรวดเร็ว และไม่ทันที่วาทีนจะตั้งตัว ก็มีหมัดหมัดหนึ่งลอยมากระทบใบหน้าเขาอย่างจัง

ผัวะ!!

“ไอ้โรคจิต!” เสียงด่าดังลั่น ใบหน้าของวาทีนสะบัดไปเล็กน้อย ศิลปินตรงเข้ามากระชากอีกฝ่ายออก แล้วจ่อปืนไปที่อีกคนทันทีท่ามกลางเสียงกรีดร้องฮือฮาของนักท่องเที่ยว

“ศิลา เก็บปืน” วาทีนบอกอีกฝ่าย เมื่อเห็นใบหน้าคนที่ต่ออยู่เขาในแสงไฟวับๆ แวมๆ แล้วประเมินได้ว่า อีกฝ่ายไม่ได้ดูน่าอันตรายขนาดนั้น

“การ์ดอยู่ไหน มาโยนไอ้เด็กนี่ออกไปเดี๋ยวนี้” ศิลปินไปเรียกการ์ดทันที การ์ดที่เห็นต่างรีบวิ่งเข้ามา แล้วลากคนที่ต่ออยู่วาทีนออกจากฝบอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางเสียงโวยวายของเด็กหนุ่มคนนั้น

“ขอโทษครับนาย ให้ผมจัดการเด็กนั่นมั้ยครับ” ศิลปินมาก้มหัวขอโทษวาทีน ที่เขาดูแลเจ้านายไม่ดี ทำให้วาทีนถูกต่ออยู่อย่างจัง ถึงแม้ว่าจะเพียงแค่หมัดเดียวก็ตาม วาทีนเอาลิ้นดันกระพุ้งแก้มเล็กน้อย ก็พอจะบรรเทาเลือดในปากตัวเองได้

“หี! ไม่ต้อง เด็กนั้นอาจจะเข้าใจอะไรผิด นายให้คนไปหาประวัติเด็กนั้นมาให้ฉันก็พอ” วาทีนตอบกลับ ไม่รู้ทำไม เขาถึงได้

ติดใจกับหมัดเล็ก ๆ ที่ค่อยเข้าไปใบหน้าของเขาได้ แถมดวงตาที่ส่องประกายดี้อันและไม่ยอมคนนั้นอีก

“นายจะเอาไปทำอะไรครับ” ศิลาถามกลับ

“ขั้นก็แค่อยากรู้ ว่าเด็กนั้นเป็นใคร ถึงได้ค่อยขั้นได้ไวขนาดนั้น” วาทินพูดพร้อมกับยิ้มมุมปากเหมือนกำลังถูกใจอะไรบางอย่าง ทำให้ศิลา มองเจ้านายตนเองอย่างงง ๆ เพราะตลอดเวลาหลายปีมานี้ เจ้านายของเขาแทบจะไม่ค่อยยิ้มถูกใจอะไรแบบนี้มานานแล้ว ทุกครั้งก็เป็นแค่รอยยิ้มการค้าเท่านั้น

“ครับ” ศิลารับคำ ก่อนจะพาวาทินลงไปที่ชั้นใต้ดินทันที

“ปล่อยไว้! แม่! กูจะเอาเลือดหัวมันออก”

กลองโวยวายลั่น เมื่อถูกลากตัวออกมาจากฝับ โดยมีเพื่อนกับรุ่นพี่วิ่งตามออกมาด้วย

“พี่จ๊กร ๆ ใจเย็น ๆ เดี่ยวผมคุยกับน้องผมให้” ดอยรีบบอกกับจ๊กร การ์ดหน้าประตูที่สนิทกันดี เพราะจ๊กรเป็นคนไปลากกลองออกมา กลองถูกลากออกมานอกฝับทันที

“ไอ้ห่าดอย มึงดูรุ่นน้องมึงดี ๆ มึงกำลังจะทำให้กูเดือดร้อนนะเว้ย” จ๊กรหันไปด่าดอยอย่างหัวเสีย

“ขอโทษครับพี่” ดอยรีบยกมือไหว้จ๊กรที่ยืนเท้าแอมมองกลองด้วยสายตาขุ่น ๆ สองกิริบเข้าไปจับแขนเพื่อนตัวเองเอาไว้เพื่อไม่ให้กลองวู่วามไปมากกว่านี้ พวกเขาเองก็ยังมีหน้าที่ทำอะไรอยู่ ๆ กลองไปต่อหน้าคนอื่นแบบนั้น

“ผมไม่ผิดนะเว้ยพี่ดอย ไอ้คนที่ผมต่อเมื่อกี้ มันเป็นไอ้โรคจิตที่แอบดูผมในห้องน้ำ ที่ผมเล่าให้ฟังนะ” กลองบอกดอยให้รับรู้ทันที เพราะตอนที่ยังอยู่ด้านใน กลองพยายามมองหน้าคนในส่นาฬิกา

ข้อมือที่เขาเห็นอยู่เรื่อย ๆ แล้วก็มีคนหนึ่งเดินผ่านมา และใส่หน้ากาก
ยี่ห้อเดียวกัน รุ่นเดียวกัน สีเดียวกันกับที่เขาเห็นพอดี ทำให้กล่อง
มั่นใจว่าต้องเป็นคนเดียวกัน เขาจึงไม่รอให้เสียเวลา ตรงไปดึงแขน
อีกฝ่ายเอาไว้แล้วตอยันทันที ตอนแรกตั้งใจจะซ้ำ แต่ดันโดนกระชาก
ออกพร้อมกับมีปืนมาจ่อที่หัวเสียก่อน และถูกลากออกจากผับมา
ยื่นอารมณ์ค้างตรงนี้

“มึงจะบ้าเหอวะ มึงรู้มั้ยที่มึงตอยนะใคร” จักรถามเสียงเข้ม

“ใครเหอพี่จักร” ดอยถามขึ้นทันที

“นั่นนะเจ้าของผับว๊าย! แล้วเค้าก็ไม่มีทางเป็นโรคจิตอย่าง
น้องมึงพูดนะ เค้ามีห้องน้ำส่วนตัว ไม่ไปเข้าห้องน้ำของลูกค้า มึง
จำคนผิดแล้ว” จักรบอก ทำให้กล่องชะงักไปนิด

“แต่ผมจำนาฬิกาที่มันใส่ได้ ใครจะไปรู้ เจ้าของผับของพี่อาจ
จะแอบเข้าห้องน้ำลูกค้าก็ได้” กล่องพูดขึ้น เพราะเขามั่นใจว่าเป็น
นาฬิกาเรือนเดียวกัน

“ไ้อ่ดอย มึงเอารุ่นน้องมึงไปไกล ๆ เลย นี่ยังดีที่เป็นลูกค้าออก
มานะ ถ้าเป็นคนอื่น พวกมึงโดนยิงทิ้งไปแล้ว” จักรพูดอย่างหัวเสีย
ก่อนจะเดินแยกไปทำงานต่อ

“ผมพูดจริงนะเว้ยพี่ดอย” กล่องยืนยันคำพูดตัวเอง

ดอยขยี้หัวไปมา

“เออ ๆ ว่าตอนนี้นะกลับกันเหอวะ เพื่อคนที่มึงตอยเค้าให้
ลูกน้องเค้ามาเก็บพวกเราละยุ่งเลย มีเรื่องกับใครไม่มี เสือกมีกับ
เจ้าของผับ กลับ ๆ” ดอยลากกล่องกับคนอื่น ๆ กลับทันที โดยที่กล่อง
ก็ได้แต่ฮึดฮัดไปตลอดทาง ดอยขับรถมาส่งกล่องที่บ้านก่อนเป็น
คนแรก

“เจอกันที่วิท’ลัยวันจันทร์นะมึง เรื่องโรคจิตอะไรนั่น ไม่ต้อง

ไปสนใจ ปล่อยไปเหอะ คิดเสียว่ามึงก็ได้ต๋อยไปแล้ว” ดอยพยายามพูดกล่อมกลองที่ลงไปยืนข้างรถ

“ได้ต๋อยแค่หมัดเดียว ยังไม่หายหงุดหงิดเลยพี่” กลองบ่นออกมาอีก

“มึงนี่นะ หัวจริง ๆ ไป ๆ เข้าบ้านได้แล้ว” สองยื่นหน้ามาได้เพื่อนยิ้ม ๆ กลองพยักหน้ารับ ก่อนจะเปิดประตูรั้วบ้านเข้าไปด้านใน บ้านของกลองเป็นบ้านครึ่งปูนครึ่งไม้ กลองไขประตูบ้านเข้าไป ก่อนจะชะงักไปนิดเมื่อเห็นน้องสาวตัวเองนั่งคุยมือถืออยู่บนโซฟาในห้องรับแขก กลองหันไปมองนาฬิกาก็เห็นว่าตีหนึ่งกว่าแล้ว

“ทำไมยังไม่นอนวะดาร์” กลองถามน้องสาวที่ชื่อว่า กิตาร์ แต่เขาเรียกว่า ดาร์ สั้น ๆ เท่านั้น

“ยุ่ง พรุ่งนี้วันเสาร์ หนูนอนตื่นสายได้” กิตาร์เด็กสาววัยสิบห้าปีตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงขุ่น ๆ ทำให้กลองมองหน้าน้องสาวอย่างไม่พอใจนัก

จริง ๆ แล้วเมื่อก่อน กลองสนิทกับน้องสาวมาก แต่พ่อแม่ของเขาเสียไป แล้วพ่อของเขาพาเมียใหม่เข้ามาอยู่ในบ้านหลังจากแม่ของเขาเสียไปได้ปีเดียว ทำให้กลองแค้นดีพอกับแม่เลี้ยงตัวเองเป็นอย่างมาก พอได้เห็นน้องสาวไปทำตัวสนิทสนมกับแม่เลี้ยง ทำให้กลองถอยห่างจากน้องสาวออกมา และกลายเป็นไม่ถูกกันไปในที่สุด เจอหน้าก็ทะเลาะกันเสียส่วนใหญ่ กลองจึงย้ายไปอยู่หอพักกับเพื่อน ๆ วันเสาร์อาทิตย์ก็จะกลับมาบ้านบ้าง แต่วันนี้ที่เขากลับมาอนบ้าน เพราะพ่อของเขาโทรไปบอกว่าให้กลับ มีเรื่องจะคุยด้วย ไม่งั้นเขาคงไม่กลับ กลองมองน้องสาวด้วยหางตา ก่อนจะเดินขึ้นห้องตัวเองไปอย่างไม่มีไฉไล เมื่อเข้าห้องได้กลองก็เข้าไปอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อเข้านอน โดยไม่รู้เลยว่าหลังจากวันนี้ไปชีวิตเด็ก

ช่างปกติของเขาจะไม่ปกติอีกต่อไป

หลังจากโดนต้อยในผับผ่านมาหนึ่งอาทิตย์ วาทินเพิ่งจะ ได้กลับเข้ามาในกรุงเทพฯ วันรุ่งขึ้นหลังคืนที่โดนต้อย เขาเดินทาง ไปดูที่ดินในจังหวัดภูเก็ต เพื่อเตรียมทำรีสอร์ททควบคุมไปกับบ่อนการพนันสำหรับนักท่องเที่ยว วาทินไม่ได้กลับไปที่บ้านใหญ่ แต่เขาเลือกที่จะอยู่คอนโดหรูของตัวเองเสียมากกว่า คอนโดของวาทินมีสองชั้น เป็นเพนท์เฮาส์สุดหรูที่เขาเป็นเจ้าของ สองชั้นบนสุดเป็นของวาทิน ชั้นด้านล่างต่อมาเป็นห้องของลูกน้องคนสนิท แล้วนอกจากนั้นก็ห้องของคนทั่วไป แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นคนมีเงินทั้งนั้น

“ข้อมูลของเด็กที่ต้อยนายคีนั่น ผมเอาไว้บนโต๊ะในห้องนอนแล้วนะครับ” ไช ลูกน้องคนสนิทอีกคนพูดขึ้น

“ขอบใจ พวกนายไปพักเถอะ” วาทินตอบกลับ เขาถอดเสื้อสูทตัวนอกออก ตามด้วยเสื้อเชิ้ต จนท่อนบนเปลือยเปล่า เผยให้เห็นกล้ามเนื้อเรียงตัวสวยได้รูป ไม่ได้เยอะหรือน้อยจนเกินไป รอยข้ำที่มุมปากจากการโดนต้อยจางลงไปแล้ว วาทินนั่งลงที่โซฟา หยิบซองสีน้ำตาลที่วางอยู่บนโต๊ะมาเปิดดู แล้วยิ้มมุมปากน้อยๆ ข้อมูลที่เขาต้องการมีครบทุกอย่าง พร้อมทั้งรูปภาพของเด็กหนุ่มในชุดช็อปเด็กช่างสีน้ำเงินเข้มด้วย

“เฟิงจะสืบทอดมันหรือ หีๆ” เขาพูดพร้อมกับหัวเราะในลำคอเมื่อเห็นอายุของอีกฝ่าย

วาทินอ่านข้อมูลจนรู้ว่าเด็กหนุ่มที่ต้อยเขาชื่อเล่นว่า กลอง พ่อทำงานการไฟฟ้า มีน้องสาวหนึ่งคน ชื่อกีตาร์ พ่อมีภรรยาใหม่ กลองอยู่หอพักกับเพื่อนๆ ใกล้เคียง กับวิทยาลัยที่เรียน พ่อเห็นชื่อวิทยาลัย วาทินก็เลิกคิ้วขึ้นทันที เพราะเป็นวิทยาลัยที่เขาคุ้นเคย

เป็นอย่างดี เขาอ่านข้อมูลของกลองอย่างละเอียดอีกครั้ง ก็วางไว้บนโต๊ะ พร้อมกับเอาแขนทั้งสองข้างมารองหัวแล้วเอนพิงผนังโซฟาเพื่อครุ่นคิดบางอย่าง

“หาอะไรเล่นสนุกๆ ดีกว่า” วาตินพูดพร้อมกับยิ้มนิดๆ

เขารู้ว่ามันเป็นความคิดที่ค่อนข้างบ้าไปหน่อย แต่เขาอยากหาอะไรมาทำแก้เบื่อเรื่องเดิมๆ ในชีวิตบ้าง เมื่อตัดสินใจได้แบบนั้นแล้ว วาตินจึงลุกไปอาบน้ำเพื่อเตรียมตัวไปยังห้องสำราญของตนเองที่ชั้น WT

“พี่ทินว่าอะไรนะ พี่ทำงานมากจนเพี้ยนรีเปล่า”

วายุไวยขึ้นมาทันที เมื่อได้ยินเรื่องที่พี่ชายกำลังคิดจะทำจากปากของอีกฝ่าย

“ชั้นไม่ได้เพี้ยน ชั้นแค่อยากหาอะไรทำแก้เบื่อแก้เซ็ง” วาตินตอบกลับด้วยท่าทีสบายๆ ถึงแม้ว่าวายุจะรู้สึกถึงความผ่อนคลายของพี่ชายที่มีมากกว่าแต่ก่อน แต่เขาก็ไม่คิดว่าพี่ชายตนเองจะคิดทำแบบนี้จริงๆ

“โอ้เรื่องช่วยดูแลงานในช่วงที่พี่ไม่อยู่นะ ผมไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่พี่จะบอกปายังไง อีกอย่าง...พี่เองก็มีชื่อเสียง พี่คิดว่าคนอื่นจะจำพี่ไม่ได้รีไง” วายุถามเสียงเครียด

“ในที่แบบนั้น ไม่มีใครรู้จักชั้นหรอกน่า ส่วนเรื่องป่า ชั้นดูแลเอง แกไม่ต้องห่วง” วาตินตอบกลับไปอีก วายุมองหน้าพี่ชายตนเองด้วยความไม่เข้าใจ

“ถามจริง พี่โดนต่อยแค่หมัดเดียว ทำให้พี่เพี้ยนไปได้ถึงขนาดนี้เลยหรอ หมัดเด็กนั่นคงหนักมากสินะ” วายุพูดแหวะพี่ชายตนเองออกมา

วาทีนหัวเราะในลำคอเบาๆ ทำให้วายุหันไปทำตาโตใส่ศิลา และลูกน้องของวาทีนคนอื่น ๆ เพราะไม่เคยเห็นวาทีนหัวเราะแบบนี้มาหลายปีแล้ว

“คงงั้นมั้ง แกไม่ต้องห่วงหรอก ชันไม่ได้เป็นอะไร แค่อึดใจเดี๋ยวนั้นเท่านั้นเอง น้อยคนนะที่จะต่อยชันได้ง่ายๆ แกก็รู้” วาทีนบอกกับน้องชายกลับไป ซึ่งวายุเองก็คิดเหมือนกับวาทีน วาทีนถือว่ามีฝีมือคนหนึ่ง และมีปฏิกริยาในการป้องกันตัวไวเสมอ วายุเองก็ถึงกับตกใจ ตอนทีรู้ว่าวาทีนโดนต่อย

“แล้วตกลงพี่รู้ยัง ว่าเด็กนั้นต่อยพี่เพราะอะไร” วายุถามต่อเมื่อนึกได้

วาทีนยิ้มออกมาอีกเมื่อรู้เหตุผลจากปากของการ์ดประจำตัวของเขามาแล้ว

“เด็กนั้นคิดว่าชันแอบดูมันในห้องน้ำของผับนะ” วาทีนตอบกลับไป ทำให้วายุถึงกับหัวเราะลั่น

“ฮ่า ๆ ๆ หน้าของพี่โรคจิตขนาดนั้นเลยหรอพี่ทีน เด็กมันถึงคิดว่าเป็นพี่นะ” วายุถามอย่างขำ ๆ

“ก็ไม่ว่าทำไมถึงคิดว่าเป็นชัน เอาไว้จะลองถามละกัน” วาทีนตอบกลับพร้อมกับดวงตาที่หมายมันจะได้เจอกับเด็กหนุ่มอีกครั้ง

“ตกลงว่าพี่จะทำตามที่บอกจริง ๆ ไหม” วายุถามพี่ชายตัวเองเพื่อความแน่ใจ

“ใช่ แกเองก็เคยบ่นว่าอยากให้ชันพักผ่อนบ้างไม่ใช่ไร นี่ไง ชันก็พักผ่อนในแบบของชันอยู่เหมือนกัน” วาทีนพูดด้วยท่าที่สบาย ๆ

“โอเค แล้วแต่พี่ชายจะบัญชาเลยครับ มีอะไรให้ช่วยกับออกละกัน แล้วระวังจะโดนเด็กมันเอาคืนล่ะ” วายุพูดขึ้นอย่างจำยอม

ก๊อก ๆ!

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ก่อนที่ลูกน้องของวาทินจะเปิดประตูเข้ามา

“นายครับ ผอ.อยุธยาแล้วครับ” ลูกน้องของวาทินพูดขึ้น

“ให้เข้ามาได้” วาทินตอบกลับ ตอนนี้อยู่ในห้องสำราญเพื่อมารอเจอกับผอ.อยุธยา เมื่อวาทินอนุญาต ผอ.อยุธยาก็เดินเข้ามาในห้องทำงานของวาทินทันที

“สวัสดิ์ครับคุณวาทิน มีอะไรหรือครับถึงอยากพบผม” ผอ.ถามขึ้นทันทีเมื่อเดินเข้ามาในห้อง

“เชิญนั่งก่อนครับ ผอ.” วาทินพูดด้วยน้ำเสียงปกติ ผอ.อยุธยา นั่งลงที่โซฟาตรงกันข้ามกับวาทิน

“ขอโทษทีนะครับที่ให้คนไปขัดการเล่นของผม.” วาทินยิ้มการคำสั่งไปให้

“ไม่เป็นไรครับ” ผอ.อยุธยาตอบกลับ มีใครบ้างจะกล้าปฏิเสธการเรียกเจอของวาทิน

“ได้ข่าวว่า ผอ.ขอกู้เงินเพิ่ม” วาทินถามเรื่องเงินขึ้นมาก่อน เพราะผอ.ยังมีหนี้สินติดค้างเขาอยู่ พอจะกู้ซ้ำอีกรอบ คนของวาทินได้ปฏิเสธกลับไป และให้ผอ.อยุธยานำเงินที่ค้างไว้มาคืนเสียก่อน

“ครับ แต่ทางคุณวาทินปฏิเสธผม” ผอ.อยุธยาตอบกลับ

วาทินยิ้มมุมปากนิด ๆ

“มันเป็นเรื่องปกติครับ ของเก่ายังไม่คืน ของใหม่ก็เลยไม่ได้” วาทินพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“แต่ถ้าผมเปลี่ยนใจ ยอมให้ทางผอ.กู้เพิ่มได้ละครับ ผอ.จะสนใจหรือไม่” วาทินบอกออกมาต่อ ทำให้ผอ.อยุธยาทำหน้าเลอหลอด้วยความคาดหวัง

“จริงเหรอครับคุณวาทีน ผมสนใจนะครับ ผมจะได้เอาไป
ลงทุนต่อ รับรองผมจะมีคืนทั้งของเก่าและของใหม่ที่คุ้มมาแน่ๆ”
ผอ.อยุรพูดออกมาด้วยท่าทีดีใจ

“ครับ ผมจะอนุมัติการกู้เงินเพิ่มให้ แต่ผมมีเรื่องอยากจะขอ
ให้ผอ.ช่วย ไม่ทราบว่าผอ.จะติดต่อตรงไหนบ้างครับ” วาทีน
พูดถึงในสิ่งที่ตนเองต้องการทันที

ผอ.อยุรชะงักไปนิด พร้อมกับทำหน้าสงสัย

“ให้ผมช่วยอะไรเหรอครับ” ผอ.อยุรถามกลับทันที

“ผมอยากเข้าไปทำงานในวิทยาลัยของผอ.ในฐานะอาจารย์
ประจำวิชาสุขศึกษาและอาจารย์ประจำห้องพยาบาลครับ” วาทีน
บอกจุดประสงค์ของตัวเองไป ทำให้ผอ.อยุรถึงกับนิ่งอึ้ง มองหน้า
วาทีนด้วยความงงสุดขีด

ตอนที่ 2

“เอาจริงดีพี่ติน”

วายุถามพี่ชายตนเองในตอนเช้าของวัน ซึ่งวันนี้เป็นวันที่พี่ชายของเขาจะไปเป็นอาจารย์สอนวิชาสุขศึกษาและประจำที่ห้องพยาบาลในวิทยาลัยเด็กช่างแห่งหนึ่งหลังจากได้ติดต่อพูดคุยกับผู้อำนวยการของทางวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว วายุขอมานอนค้างคืนโตพี่ชายตัวเอง เพื่อบอกว่าพี่ชายตนเองจะไปจริง ๆ หรือไม่

“ชั้นเตรียมตัวขนาดนี้ แกคิดว่าชั้นเล่น ๆ ริง” วาตินตอบกลับขณะส่องกระจกตรวจความเรียบร้อยของเสื้อผ้า วันนี้เขาเลือกใส่เสื้อเชิ้ตสีฟ้ากางเกงสแล็กสีดำ พร้อมกับปล่อยผมลงมาปรกใบหน้าเล็กน้อย ทำให้วาตินดูอ่อนโยนขึ้นกว่าทุกที วายุมองพี่ชายตัวเองอย่างขลุ่ยที่อยุ่ ๆ ก็ลุกมาเปลี่ยนลุคของตัวเองแบบนี้

“ผมว่าพี่ต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ แค่เด็กผู้ชายคนเดียว พี่ยอมลงทุนทำอะไรแบบนี้เนี่ยนะ” วายุถามขึ้นอีกครั้ง

วาตินยิ้มมุมปากนิด ๆ

“ขั้นก็แค่หาอะไรทำแก้เบื่อแก้เซ็ง อีกอย่าง...ขั้นก็ไม่ได้ทำงานสักหน่อย กลับจากวิทยาลัย ขั้นก็เข้ามาดูผลงานเหมือนเดิมละน่า แกลย่าบ่นนักเลย” วาทินพูดกลับไป

“ผมละเชื่อเลย ป้ายอมให้พี่ทำเรื่องแบบนี้ได้ไง” วายุพูดอย่างอ่อนใจ เมื่อนึกถึงตอนที่พ่อของเขาบอกพี่ชายของเขาว่า อยากทำอะไรก็ทำ ขอแค่อย่าเสียนงานก็พอ

“เลิกบ่น แล้วไปเตรียมตัวดูงานแทนขั้นที่เซียงใหม่อาทิตย์หน้าด้วย” วาทินกำชับน้องชายตัวเองทันที ก่อนจะหยิบแว่นสายตาลอกๆ ขึ้นมาใส่ เพราะเขาไม่ได้สายตาสั้นแต่อย่างใด เพียงแค่ใส่ไว้เพื่อเปลี่ยนลุคเท่านั้นเอง

“ครับๆ” วายุตอบรับอย่างจำยอม ก่อนที่สองพี่น้องจะเดินลงไปที่ชั้นล่างของเพนท์เฮาส์ ซึ่งมีอาหารเช้าเตรียมพร้อมไว้แล้ว

“นายแนใจนะครับ ว่าไม่ให้พวกผมไปด้วย” ศิลาถามขึ้นอย่างลำบากใจ เมื่อวาทินจะไปเป็นอาจารย์ในวิทยาลัยช่างกล และไม่让他ติดตามไปด้วยเหมือนทุกที

“พวกแกจะไปทำไม ไปให้เด็กนักศึกษาแตกตื่นรีไร้ง ถ้าห้วงนักชั้นอนุญาโตให้รอที่หน้าวิทยาลัยได้แค่คนเดียว ตกลงมัย” วาทินพูดกับคนสนิทของตนเองที่โตด้วยกันมา

“แบบนั้นก็ได้ครับ” ศิลาตอบกลับ

“พี่ศิลาไม่ต้องห่วงพี่ตินหรอกน่า ห่วงพวกเด็กช่างที่จะต้องมาเจอกับพี่ตินดีกว่า นี่พี่ติน พี่อย่าเผลอไปหักมือเด็กพวกนั้นเข้าล่ะ” วายุพูดแซวพี่ชายตนเอง

ถ้าอยู่กันสามคน วายุจะเรียกศิลาคนสนิทของวาทินว่าพี่ เพราะพวกเขาโตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก แต่ถ้าอยู่ข้างนอกจะเรียกชื่อเฉยๆ

“เลิกพูดมากได้แล้ว กินข้าวซะ จะได้แยกย้ายกันทำงาน”
วาทีนพูดคุณ์องชายตัวเอง ก่อนจะลงมือทานอาหารเข้าพร้อมกัน
ทั้งสามคน

“ไ้กลอง ฎไปก่อนนะเว้ย”

เสียงของสองดั่งขึ้น ทำให้กลองจ้วเจียขึ้นมามองเพื่อนตัวเอง
อย่างสงสัย

“มีเรียนบ่าย มึงจะรีบไปไหนวะ” กลองถามกลับไป เพราะ
ตอนนี้มันเพิ่งจะเจ็ดโมงเช้า

“ฎจะไปรับน้องตอกลงไปส่งโรงเรียน” สองพูดถึงเด็กม.5 โรงเรียน
เอกชนที่ไปตามจีบอยู่

“เรื่องผู้หญิงนี่ขยันนะมึง เออๆ จะไปไหนก็ไป เจอกันที่
วิทาลัย” กลองโบกมือไล่เพื่อนตัวเอง ก่อนจะพบน้าลงไปในอนตอ
โดยตั่งนาฬิกาปลุกเอาไวด้ด้วย สองก็ไม่ได้กวนเพื่อนตัวเองแต่อย่าง
ใด เขาปิดประตูล็อกให้เพื่อนจนเรียบร้อย

“ผมจัดการเรื่องเงินให้อาจารย์วิภาเรียบร้อยแล้วครับ
คุณวาทีนเข้ามาทำหน้าที่ตรงนี้ได้เลย” ผอ.อยุธยาพูดขึ้น หลังจาก
วาทีนเข้ามาพบในห้องทำงานส่วนตัวในตอนเช้า

“ทางอาจารย์วิภาไม่ว่าอะไรใช้มั้ยครับ” วาทีนถามกลับด้วย
ท่าที่ปกติ

“ไม่ว่าหรอกครับ เขาดีใจที่ได้พักสักระยะอีกต่างหาก แถมยัง
ได้เงินใช้มากกว่าเงินเดือนที่ได้เสียอีก” ผอ.อยุธยาตอบกลับ เพราะ
วาทีนเสนอเงินให้แก่อาจารย์ที่สอนวิชาสุขศึกษาและเป็นอาจารย์
ประจำห้องพยาบาลของทางวิทยาลัยไปเยอะพอสมควร แถมยังได้

หยุดพักโดยไม่ต้องมาทำงานให้เหนื่อยด้วย

“งั้นก็คงไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหมครับ” วาตินบอกอย่างพอใจ

“ครับ” ผอ.อยุธยาตอบรับอย่างนอบน้อม

“อ้อ ก่อนอื่นผมคงต้องขอความร่วมมือจากผอ.อีกสักเรื่องนะครับ คือเวลาเจอกันในวิทยาลัย ผอ.ไม่ต้องมีท่าทีเกรงใจผมมากแบบนี้ก็ได้ และอย่าให้ใครรู้ตัวตนของผมเท่านั้นก็พอ” วาตินพูดย้ำออกมา

“ได้ครับ เพราะยังงั้นในวิทยาลัยไม่มีใครรู้จักกับคุณวาตินแน่นอน ว่าแต่คุณวาตินแน่ใจหรือครับว่าจะสอนหนังสือเด็ก ๆ เกรงพวกนี้ได้” ผอ.อยุธยาถามอย่างนึกห่วง วาตินยิ้มมุมปากนิด ๆ

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ ผมสอนพวกเค้าได้แน่ ผมจะไม่ให้กระทบถึงการเรียนการสอนของพวกเขาแน่นอนครับ” วาตินบอกอย่างมั่นใจ

“งั้นก็ได้ครับ เดี่ยวผมจะเอาตารางสอนของอาจารย์วิภาให้ส่วนใหญ่จะสอนไม่มากหรอกครับ จะใช้เวลาอยู่ในห้องพยาบาลเสียเป็นส่วนใหญ่” ผอ.อยุธยาพูดอธิบาย ก่อนจะเอาตารางการสอนของอาจารย์คนเก่ามาให้วาตินดู

“อ้อ ผมขอแผนผังวิทยาลัยด้วยนะครับ จะได้รู้ว่าแผนกไหนอยู่ตึกไหน แล้วก็ขอตารางเรียนของแผนกไฟฟ้าปวช.3 ด้วยครับ” วาตินพูดขออีกเรื่อง

ผอ.อยุธยาสงสัยเล็กน้อย แต่ก็หาให้โดยไม่ขัดข้อง เนื่องจากวาตินไม่ได้บอกเหตุผลจริง ๆ ของการเข้ามาเป็นอาจารย์ในวิทยาลัยแห่งนี้ บอกแค่จะมาสังเกตการณ์เด็กสมัยนี้เท่านั้น

เมื่อได้ทุกอย่างที่ต้องการแล้ว วาตินก็ออกจากห้องทำงานของผอ.อยุธยา เพื่อตรงไปยังห้องพยาบาล เป็นการเตรียมพร้อม

สำหรับวันนี้

Tru...Tru...Tru

เสียงโทรศัพท์มือถือของกลองดังขึ้น ขณะที่เขากำลังเซตผมไปวิทยาลัย พอหยิบมาดูเห็นว่าเป็นเบอร์ของสอง เขาจึงกดรับสาย “ว่า?... ”

[ไ้กลอง มึงออกมาช่วยกูด่วนเลย!] เสียงโวยวายของสองดังขึ้น ก่อนที่กลองจะพูดจบประโยคเสียอีก

“อะไรวะ มึงเป็นอะไร” กลองถามกลับไปทันที

[กูเจอไอ้พวกเด็กสถาบัน A ที่ห้าง AS วะ มันแหม่งตามหาตัวกูอยู่ กูเข้ามาหลบในห้องน้ำเนี่ย] สองตอบกลับมา

กลองส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคอเล็กน้อย

“ลั๊ส! แล้วใครให้มึงไปเดินห้างนั้นวะ มึงก็รู้ว่าเป็นถิ่นพวกมัน แหม่ง! เออๆ รอกูก่อน เดี่ยวกูตามพวกไอ้ออฟไปด้วย” กลองบอกเพื่อนตนเองกลับไป ก่อนจะตัดสายแล้วโทร.หากลุ่มเพื่อนตนเองในทันที

กลองคว้ากุญแจมอเตอร์ไซด์ของตนเอง แล้วรีบออกจากหอพักเพื่อไปรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ที่โทร.นัดกันไว้ แต่เขาเลือกที่จะจอดรถทิ้งไว้ที่หอของเพื่อน แล้วนั่งแท็กซี่ไป เพราะเวลาเกิดเหตุฉุกเฉินจะได้ไม่ต้องห่วงรถ

เมื่อไปถึง กลองกับเพื่อนอีกสี่คนก็เดินเข้าไปในห้างทันที พร้อมกับโทร.หาสองด้วย

“มึงอยู่ตรงไหน” กลองโทร.ถามสอง และได้คำตอบว่าอยู่ที่ห้องน้ำตรงทางออกไปลานจอดรถด้านหลัง สองออกมาไม่ได้เนื่องจากกลุ่มของพวกนั้นยังยืนดักรอสองให้มาเอารถอยู่ตรงหน้า

ทางเข้าห้องน้ำ นั่นทำให้กลองสบายใจได้หน่อย เพราะถ้ากลุ่มอริรู้
คงเข้าไปกระที่บสองในห้องน้ำแล้วแน่ ๆ กลองกับกลุ่มเพื่อนตรง
เข้าไปอย่างไม่กลัวเกรง พอเห็นกลุ่มคู่อริในสายตา กลองก็พุ่งเข้าไป
กระโดดถีบกลางหลังของคนที่ยืนอยู่ใกล้ทางเข้าห้องน้ำทันที

พลัก! ตืบ! ตืบ! ผัวะ!

“ไอ้สอง ออกมาไว้ยย!” เสียงตะโกนของกลองดังขึ้น ขณะที่
พวกเขาปะทะกับกลุ่มของเด็กช่างอีกสถาบัน กลองก็โดนต่อยกลับ
มาบ้าง สองที่ได้ยินเสียงเพื่อนก็รีบวิ่งออกมาช่วยสมทบอีกแรง

“ไอ้กลอง ตำรวจจมา” เสียงเพื่อนของกลองคนหนึ่งดังขึ้น
พร้อมกับเสียงนกหวีด ปรก.ของทางห้างพาสายตรวจเข้ามาระงับ
เหตุ

“แยกย้ายเว้ย!” กลองตะโกน ไม่ต่างอะไรกับฝ่ายของอริ
เพราะต่างวิ่งกระจายไปทางอื่น กลองกับสองวิ่งออกมาที่รถของสอง
แล้วพากันซ้อนท้ายขี่หลบออกมาอย่างรวดเร็ว

เพื่อน ๆ ของกลองวิ่งหนีไปด้านข้าง กลองชี้ให้เพื่อน ๆ ขึ้นรถ
ตุ๊กตุ๊กที่วิ่งผ่านมา และหลบหนีไปพร้อมกัน ทุกอย่างรวดเร็วมาก
เพราะพวกเขาเคยชินกับเรื่องพวกนี้ สองที่รถพากลองลัดเลาะไปยัง
วิทยาลัย อย่างน้อยเข้าถิ่นตัวเองก่อนก็ยังดี กลองคอยโทร.ถาม
เพื่อนว่ากลับกันครบหรือไม่ แล้วนัดเจอกันในวิทยาลัยเลย

ไม่นานนัก สองก็ขี่รถเข้าไปจอดในลานจอดรถของวิทยาลัย
ที่ตนเองเรียน ปรก.ของวิทยาลัยขึ้นเสียแล้วกับสภาพนักศึกษาที่นี่

“โอ้ย! เจ็บนะเว้ยไอ้กลอง ตบหัวกูทำไมวะ” สองหันมาไว
เพื่อนของตน เมื่อกลองตบหัวสองจากด้านหลัง ก่อนจะลงจากรถ

“สัส! ก็เพราะความโง่ของมึงไง แม่! เกือบเอาตัวไม่รอด”
กลองด่าเพื่อนไม่จริงจิงนัก

“ใครจะไปรู้วะ ก็น้องตองฝากให้กูไปเอาของที่สั่งไว้ที่ห้างนั่น นี่หว่า ยังไม่ทันได้ไปเอา เจอไอ้พวกนั้นซะก่อน” สองตอบกลับอย่างหัวเสียที่ไม่ได้ปรับของให้คนที่ตนเองตามจับอยู่

“จะตายเพราะอยากเอาใจผู้หญิงเนี่ยนะ ไอ้ควาย” กลองด่าออกมาอีก ก่อนจะส่องกระจกที่ข้างรถ เพื่อเช็คสภาพหน้าตัวเอง

“ห่า! หน้ากูมีรอยเลย ปากก็แตกอีก” กลองบ่นออกมาด้วยน้ำเสียงขุ่นๆ แต่เขาไม่ได้โกรธเพื่อนเลยสักนิด เขาเต็มใจที่จะไปช่วยเพื่อน

“เอาไงต่อ อีกครึ่งชั่วโมงก็เข้าเรียนละ” สองดูนาฬิกาข้อมือของตัวเอง

“มึงนะ เข้าไปเช็กชื่อให้กูด้วยเลย กูจะไปนอนห้องพยาบาล แล้วทำแผลอีกหน่อย หมดคาบแล้วค่อยมาเรียกกู” กลองบอกกลับไป เพราะสองไม่ได้มีเรื่องร่ายการต่อสู้เท่ากับเขา

“เออๆ ก็ได้ เดี่ยวกูรอไอ้พวกนั้นก่อน” สองตอบกลับมา

กลองพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินแยกไปยังห้องพยาบาลของวิทยาลัยในทันที

เมื่อไปถึง กลองมองหาอาจารย์วิภา อาจารย์ประจำห้องพยาบาลเพื่อจะขอยามาทา แต่กลับไม่เจอใคร เขาเลยตั้งใจจะไปนอนพักบนเตียงรอ กลองล้มตัวลงนอนบนเตียงแล้วหลับตา แล้วเขาก็ค่อยๆ เผลอหลับไป

ร่างสูงของวาทินเดินกลับเข้ามาในห้องพยาบาล หลังจากสอนแผนกช่างเชื่อมเรียบร้อยแล้ว วันนี้ในส่วนของช่างไฟฟ้าไม่มีเรียนกับเขา แต่วาทินก็เดินไปส่งตึกเรียนแผนกไฟฟ้ามาเรียบร้อยแล้ว และพอเดินเข้าไปในห้องพยาบาล วาทินต้องเลิกคิ้วนิดๆ เมื่อเห็นว่ามินิกศึกษามานอนอยู่ที่เตียงด้านใน เขาเลยเดินเข้าไปดู

“หิ!” รอยยิ้มมุมปากของวาทีนผุดขึ้นมาทันที เมื่อเห็นว่า คนที่เขาตามหามาอนหลับอยู่ตรงนี้ ใครจะไปคิดว่ากลองจะเดิน เข้ามาหาเขาเองถึงที่ วาทีนกำลังจะสำรวจใบหน้าของกลอง แต่ก็ ต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย เมื่อเห็นรอยแผลที่มุมปากและหางคิ้วของ กลอง เขาจึงเอานิ้วจิ้มลงไป

ผัวะ!!!

“ใครวะ!” กลองที่สะดุ้งตื่น ตวัดมือขึ้นเมื่อรู้สึกว่ามีคนมาทำ บางอย่างกับแผลที่มุมปากของเขา ก่อนจะตวัดสายตาพุ่งไปมอง หน้าร่างสูงแปลกหน้าที่ยืนอยู่ข้างเตียงทันที วาทีนเองก็กำลังลอง เชิงดูว่ากลองจะจำเขาได้หรือไม่

“ไง?” วาทีนทักด้วยน้ำเสียงปกติ กลองขยับลุกนั่งมองอีกฝ่าย ให้ชัด ๆ กลองรู้สึกคุ้นหน้าของวาทีน แต่จำไม่ได้ว่าเคยเจอที่ไหน

“มึง...เอ่อ...คุณเป็นใคร” กลองเปลี่ยนคำพูดเมื่อเห็นว่า อีกฝ่ายไม่ได้ใส่ชุดนักศึกษา และพอมองการแต่งกายของอีกฝ่าย ชัด ๆ ก็เห็นว่าอีกฝ่ายใส่ชุดการนัอยู่

“ชั้นชื่อวาทีน เป็นอาจารย์ประจำห้องพยาบาล มาแทน อาจารย์วิภาที่ลาหยุดยาวนะ” วาทีนตอบกลับ

เขายืนมองใบหน้าและรูปร่างของกลองอย่างสำรวจ คินนั้น เขาเห็นกลองไม่ชัดนัก แต่จำดวงตาที่แสดงความขุ่นมัวของอีกฝ่าย ได้ดี และเห็นรูปจากข้อมูลที่คนของเขาส่งมาให้แล้วด้วย

กลองรู้สึกเย็นสันหลังแปลก ๆ เมื่อเห็นสายตาของอาจารย์ คนใหม่ที่มองมา

“ชั้นว่านายมาทำแผลก่อนดีกว่ามั้ย” วาทีนพูดขึ้น ก่อนจะเดิน ไปไขตู้ใส่ยาและเครื่องมือต่าง ๆ

วาทีนมีประสบการณ์การรักษาพยาบาลมาก่อนแล้ว จึงไม่

เป็นปัญหาอะไรกับการที่มาประจำอยู่ในห้องนี้ กลองยังคงมองตามอาจารย์หนุ่มอย่างสงสัย เพราะนึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าเคยเจอที่ไหน วาตินเองก็รู้แล้วว่ากลองจำเขาไม่ได้ ไม่งั้นคงลุกมาต่ออย่าเขาไปแล้ว วาตินหยิบอุปกรณ์และยาทำแผล เดินมาวางไว้ที่ปลายเตียงที่กลองนั่งอยู่

“ผมทำเอง” กลองพูดขึ้น แล้วทำท่าจะคว้าอุปกรณ์ทำแผล แต่วาตินคว้าหลบไปก่อน ทำให้กลองขมวดคิ้วเข้าหากันด้วยความไม่เข้าใจ

“นั่งเฉย ๆ ขึ้นทำให้เอง นี่มันหน้าที่ชั้น” วาตินพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่ดวงตาพราวระยิบ

“ทุกทีผมมา อาจารย์วิภาาก็ให้พวกผมทำเองตลอด อาจารย์ไปทำอย่างอื่นเหอะ” กลองตอบย้อนกลับไป

“แต่ชั้นไม่ใช่อาจารย์วิภา นั่งนิ่ง ๆ ให้ชั้นทำให้ดีกว่า” วาตินตอบกลับพร้อมรอยยิ้ม แต่ในสายตาของกลองกลับรู้สึกว่าเป็นรอยยิ้มของคนที่กำลังสนุกกับบางอย่าง

“ฉันผมไม่ทำ แผลแค่นี้ไกลหัวใจ” กลองตอบกลับแล้วทำท่าจะล้มตัวลงนอน แต่วาตินคว้าคอเสื้อทางด้านหลังของกลองเอาไว้ก่อน

“อะไรของอาจารย์วะเนี่ย” กลองโวยวายพร้อมกับสะบัดมือของวาตินออกจากคอเสื้อตัวเอง

//พยศจังเลยนะ แบบนี้สีถึงจะสนุก// วาตินพูดพิมพ์้าออกมาอย่างพอใจ

“พยศอะไร! พุดให้มันเคลียร์ ๆ หน่อย” กลองถามกลับอย่างไม่สบอารมณ์นัก เขารู้สึกหงุดหงิดนิดหน่อยที่เหมือนถูกอีกฝ่ายกว่นประสาทแบบนี้

“ทำแผล แล้วค่อยนอน” วาตินพูดออกมาเสียงนิ่ง แล้วจ้องหน้ากลองด้วยสายตากดดัน ทำให้กลองรู้สึกเสียวสันหลังวาบ ๆ

“อยากทำก็ทำ” กลองจำต้องยอมอย่างเสียดายไม่ได้ เพราะบางอย่างในดวงตาของวาตินบอกกลองอย่าเล่นกับคนคนนี้มากนัก วาตินยิ้มอย่างพอใจ รอยยิ้มกดดันในตอนแรก กลายเป็นรอยยิ้มที่อ่อนโยนลง วาตินนั่งที่เก้าอี้

“ขอคุณหน่อย ว่ามีรอยแผลตรงไหนบ้าง” วาตินพูดขึ้น ก่อนจะใช้นิ้วยาวจับปลายคางของกลอง

กลองรู้สึกร้อนวาบตรงปลายคางของตนเอง ยามที่นิ้วของวาตินสัมผัส วาตินเลื่อนมือมาที่แขนของกลอง มือข้างหนึ่งจับข้อมือของกลองเอาไว้ ส่วนมืออีกข้างก็ค่อยลูบไปตามแขนแกร่งของเด็กหนุ่ม

อีก!

กลองกลืนน้ำลายลงคอ เมื่อรู้สึกถึงสัมผัสที่วาบหวิวของวาติน กลองขมวดคิ้วมองหน้าวาตินทันที ก็เห็นว่าวาตินกำลังสำรวจแขนของเขาด้วยท่าที่ปกติ แต่ที่มันไม่ปกติก็คือการลูบแขนของกลองนี่แหละ วาตินใช้หลังนิ้วค่อย ๆ ไล่ขึ้นไปทีละนิดเพื่อสำรวจแผล อีกนัยหนึ่งก็หาเรื่องสำรวจผิวของกลองไปด้วย วาตินยิ้มมุมปาก เมื่อเห็นว่ากลองกัดปากยามที่เขาสัมผัส

“อาจารย์จะสำรวจอะไรนักหนา ทำแผลให้ผมสักทีเหอะ ผมจะได้นอนพัก” กลองโวยขึ้นมาไม่เต็มเสียงนัก

วาตินหัวเราะในลำคอเบา ๆ ก่อนจะสำรวจแขนของกลองอีกข้าง

“เปิดเสื้อกล้ามขึ้นสิ” วาตินบอก เพราะกลองใส่เสื้อกล้ามด้านในและใส่ช้อปคลุมทับ

“ให้เปิดทำไม” กลองถามกลับเสียงซุ่น พร้อมกับมองหน้า อาจารย์หนุ่มอย่างระแวง

“ชั้นจะเห็นว่าภายในมีรอยชำรึเปล่า ดูจากแผลที่เห็น คงไปมี เรื่องตีกันมาสินะ” วาทินถามอย่างคนอาบน้ำร้อนมาก่อน

“รอยชำข้างใน ผมกลับไปทายาเองได้ อาจารย์ทำแค่ตรงหน้า กับแขนผมก็พอ ถ้าไม่ทำ ผมจะนอน” กลองตอรองขึ้นมา

วาทินยิ้มนิด ๆ ก่อนจะเริ่มทำแผลที่ใบหน้าของกลองทันที จริง ๆ มันก็ไม่ได้มีบาดแผลอะไรร้ายแรง แค่รอยชำและมีรอยแตก เล็ก ๆ เท่านั้น วาทินลงมือทำอย่างแผ่วเบา

“หน้าตาดี ๆ อย่าทำให้เป็นรอยน้กสิ” วาทินพูดขึ้นมาลอย ๆ

“เรื่องของผมนะ” กลองตอบกลับด้วยน้ำเสียงฮึดฮัดเล็กน้อย

“อ้อ! อาจารย์ เบาหน่อยสิ” กลองโวยขึ้นมาเมื่อวาทินแกล้ง กดสำลีที่มุมปากของกลอง

“ก็หัดพูดจาให้มันดี ๆ” วาทินว่ากลับไป กลองอยากจะเถียง กลับ แต่เลือกที่จะเงียบ เขาได้แต่นั่งมองหน้าของวาทินด้วยสายตา ซุ่น ๆ

“เรียบร้อยละ อยากนอนพักกันนอนไป” วาทินพูดขึ้นหลังจาก ทำแผลให้กลองเรียบร้อยแล้ว กลองทำท่าจะล้มตัวลงนอน แต่วาทิน ก็ดึงแขนของกลองเอาไว้ก่อน

“อะไรของอาจารย์อีกเนี่ย” กลองถามขึ้นเสียงไม่พอใจ

“ผู้ใหญ่ทำแผลให้ ไม่คิดจะพูดอะไรหน่อยรึ” วาทินถามกลับ เสียงเรียบ กลองฮึดฮัดเล็กน้อย ก่อนจะสะบัดแขนตัวเองออกจาก มือของวาทิน

“ขอบคุณครับ” กลองพูดอย่างเสียไม่ได้ แล้วล้มตัวลงนอนหัน หลังให้วาทิน เนื่องจากหงุดหงิดกับสิ่งที่อาจารย์คนใหม่ทำ

“หึ...เด็กดี” วาตินพูด ก่อนจะลูบผมของกลองเบา ๆ แล้วผละ
ออกไป ทำให้กลองนอนตัวแข็งไปนิด

กลองหันไปมองแผ่นหลังกว้างที่กำลังเอายาจัดเก็บเข้าตู้ด้วย
สายตาไม่เข้าใจ ว่ามาทำอะไรแบบนี้กับเขาทำไม แต่พยายามไม่
สนใจอะไรนัก เขาหันหน้ากลับไปเหมือนเดิม

ส่วนวาตินหลังจากเก็บยาเข้าตู้แล้ว เขาก็ไปนั่งที่เก้าอี้ทำงาน
พร้อมกับยกขาทั้งสองข้างขึ้นไปวางพาดกับเก้าอี้ตัวเล็กอีกตัว วาติน
นั่งฟังพนักงานอีกอดดมองแผ่นหลังของกลองอยู่เงียบ ๆ พอได้เจอ
เด็กหนุ่มจัง ๆ ในวันนี้ ทำให้วาตินรู้สึกสนใจเด็กหนุ่มมากขึ้น ไม่ว่า
จะสายตาที่ดูอ้วน ปากที่ขอบไวใส่เขา และบุคลิกที่ดูแล้วว่ามันจะ
แสบไม่น้อย

//เป็นการพักผ่อนที่ดีจริง ๆ// วาตินพูดกับตัวเอง ก่อนจะหัน
ไปมองมือถือที่สั่นอยู่บนโต๊ะ เขาหยิบขึ้นมากดรับทันที

“ว่าไง...อิม ส่งเข้ามาทางเมลได้เลย ชั้นเอาแล็ปท็อปมาด้วย...
แกจัดการตามเห็นสมควรได้เลย” วาตินพูดสายกับน้องชายตนเอง
ไม่ดังมากนัก แต่ในห้องพยาบาลเงียบ ๆ แห่งนี้ ทำให้กลองที่ยังไม่
หลับสนิท ได้ยินทุกคำ

กลองนอนขมวดคิ้วอย่างสงสัย เพราะน้ำเสียงของวาตินไม่
เหมือนกับตอนที่คุยกับเขา น้ำเสียงที่ได้ยินเมื่อกี้ แลดูมีอำนาจและ
น่าหวาดหวั่นไม่น้อย

“ไอ้กลองโวย...ชั่วโม่งต่อไปอาจารย์ให้เข้าซื้อป ตื่นได้
แล้ว”

เสียงเรียกโหวกเหวกดังขึ้นที่ด้านหน้าของห้องพยาบาล ทำให้
วาตินที่กำลังจ้องหน้าแล็ปท็อปเผลอนำมองด้วยสายตานิ่ง ๆ

“โอ๊ะ! มีอาจารย์อยู่ด้วย ขอโทษครับ เอ่อ อาจารย์ใหม่หรือครับ” สองที่มาตามกลองไปเรียนวิชาต่อไปถึงกับชะงัก เมื่อเห็นว่า มีอาจารย์ผู้ชายนั่งอยู่

“ใช่” วาทินตอบเสียงเรียบ เขาพอจะจำได้ว่าเด็กหนุ่มคนนี้เป็นเพื่อนของกลอง และอาศัยอยู่หอพักเดียวกัน จากข้อมูลที่ได้มาอย่างละเอียดทุกอย่าง

“แหะๆ โทษทีครับ ผมมาตามเพื่อนไปเรียน” สองรีบยกมือไหว้วาทินทันที

“เชิญ” วาทินพูดด้วยน้ำเสียงปกติ พร้อมกับมองสองที่รีบเดินเข้าไปปลุกกลอง

“ไอ้กลอง ตื่นๆ ไปเรียนวิชาต่อไปได้แล้ว” สองไปเขย่าไหล่ของกลองที่กำลังนอนหลับอยู่ กลองลืมตาจ้องเงาขึ้นมา

“เออๆ” กลองตอบรับ แล้วค่อยๆ ขยับลุกนั่ง พร้อมกับลูบผมของตัวเองให้เข้าที่ กลองหยิบกระเป๋าตนเองมาสะพายข้างแล้วลงจากเตียง จัดการพับผ้าห่มให้เรียบร้อยตามกฎของห้องพยาบาล

“อย่าลืมเซ็นชื่อด้วย นายไม่ได้เซ็นชื่อตอนจะนอน ก็เซ็นไปพร้อมกันเลย” วาทินพูดพร้อมกับเลื่อนสมุดลงรายชื่อให้กลอง

กลองก็รับมาลงชื่อ ก่อนจะเลื่อนสมุดคืนวาทิน และทำท่าจะเดินออกไป

“แล้วเจอกันใหม่นะเด็คน้อย” วาทินพูดพร้อมกับยิ้ม ทำให้กลองหันไปมองพร้อมกับขมวดคิ้วเข้าหากันทันที

“ไอ้กลอง ไปเหอะ” สองดึงแขนของกลอง เพราะใกล้เวลาเข้าเรียนแล้ว กลองจึงไม่ได้พูดอะไรกับวาทิน เขาเดินออกจากห้องพยาบาลไปพร้อมกับเพื่อน วาทินได้แต่นั่งยิ้มมุมปากนิดๆ

...

“มึงว่าอาจารย์คนใหม่มันแปลกๆ รีเปล่าวะ” สองพูดกับกลอง ขณะเดินไปซื้อปเรียนด้วยกัน

“เออ แปลก แต่อย่าไปสนใจเลย” กลองตอบกลับ พยายามจะไม่ใส่ใจ แต่ในสมองก็ยังมีนึกถึงสายตาของวาทินที่มองมาที่ตนเอง อยู่

“วันนี้เป็นไงบ้างครีบนาย”

ศิลาถามขึ้น เมื่อรับวาทินขึ้นมาบนรถหลังจากเลิกงานใน วิทยาลัย

วาทินถอดแว่นตาออกมาเสียบที่คอเสื้อ พร้อมกับเสยผมของตัวเองขึ้นไป เผยให้เห็นหน้าคมดุเหมือนเดิม

“สนุกดี ขึ้นเจอกับเด็กนั่นแล้ว ท่าทางจะแสบไม่น้อย” วาทิน พูดพร้อมกับยิ้ม ศิลามองหน้าวาทินผ่านกระจกส่องหลังก็รับรู้ถึงความสนุกและผ่อนคลายในแววตาของเจ้านายตนเองได้เป็นอย่างดี นั่นทำให้เขาแปลกใจไม่น้อย ว่าเด็กหนุ่มที่ชื่อกลองมีอะไรดีถึงทำให้เจ้านายของเขามีท่าทีแบบนี้ได้

“ว่าแต่แกเถอะ ให้คนอื่นมารอรับขึ้นดีกว่านะ ส่วนแกไปช่วยงานเจ้าวายุ” วาทินพูดขึ้น เพราะเขาใส่ใจเรื่องการมอบหมายงานให้ แก่ศิลา

“ครีบนาย” ศิลาตอบกลับ

“วันนี้ นายจะเข้าไปที่ห้องสำราญมั๊ยครับ” ศิลาถามขึ้นอีกครั้ง

“ไปสิ ถึงชั้นจะมาพักมาทำอะไรแบบนี้ ก็ใช้ว่าชั้นจะทำงานของชั้นนะ” วาทินบอกให้ศิลารับรู้

ศิลาก้มหัวรับ พร้อมกับยิ้มนิดๆ เขารู้ดีว่าเจ้านายของเขา รับผิดชอบทุกเรื่องได้ดีแน่นอน

“วิชาต่อไปเรียนอะไรวะ”

กลองถามเพื่อนหลังจากออกจากข้อปเรียนในวันใหม่

“สุขศึกษา” สองตอบกลับ กลองขมวดคิ้วน้อยๆ

“ใช้วิชาของอาจารย์วิภามัย” กลองถามกลับไป สองก็พยักหน้ารับ

“ฉันแปลว่าอาจารย์คนใหม่จะเข้าสอน” กลองพูดขึ้นมาเมื่อนึกได้ เพราะเขาจำได้ว่า อาจารย์ห้องพยาบาลที่เขาเจอเมื่อวาน บอกว่ามาแทนอาจารย์วิภา

“จริงเหอะวะ งั้นก็ได้เรียนกับอาจารย์คนใหม่นะสิ” สองถามย้อนกลับมา กลองก็พยักหน้ารับ

“รับน้องอาจารย์ใหม่กันหน่อยมัย” สองเสนอขึ้น

กลองยิ้มมุมปากอย่างพอใจ

“เออ จัดให้สักหน่อย กูรู้สึกมันได้ยังงี้ไม่รู้”

กลองบอก ก่อนที่เขาจะสูมหัววางแผนกับเพื่อนๆ แล้วหัวหน้าห้องก็มาบอกว่า วิชาสุขศึกษาจะย้ายไปเรียนที่ห้องโสตทัศนศึกษาแทน แต่มันก็ไม่ได้เป็นปัญหาในการแกล้งอาจารย์ใหม่ของกลองแต่อย่างใด

วาทีนเดินถือกระเป๋าแล็ปท็อปของตนเองไปที่ห้องโสตทัศนศึกษาด้วยท่าทีหนึ่งๆ

“สวัสดิ์คะอาจารย์วาทีน มีสอนแผนกไหนเหอะคะ” เสียงอาจารย์สาวคนหนึ่งทักขึ้น ซึ่งวาทีนได้ทำการแนะนำตัวกับอาจารย์ทุกคนไปแล้ว อาจารย์สาวหลายคนรวมทั้งอาจารย์ชายไม่แสบบางคน ให้ความสนใจวาทีนกันเสียยกใหญ่

“ช่างไฟฟ้าปวช.3 ครับ” วาทีนตอบกลับด้วยน้ำเสียงสุภาพชวนให้สาว ๆ หลงใหล

“สู้ๆ นะคะ เด็กห้องนั้นแสบใซ่ย่อย” หญิงสาวให้กำลังใจพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้

วาทินก้มหัวน้อมรับน้อยๆ ก่อนจะเดินต่อไปยังห้องโสตทัศนศึกษาทันที ตอนแรกทีไปบอกผู้อำนวยการว่าเขาจะใช้ห้องนี้เป็นห้องสอนวิชาสุขศึกษา ผู้อำนวยการก็งุนงงไม่น้อย แต่ก็ไม่ได้ขัดวาทินแต่อย่างใด ห้องโสตทัศนศึกษาของที่นี่ จะเป็นห้องกระจกที่มีผ้าม่านปิดทึบอยู่ด้านใน เมื่อเวลาที่มีการฉายภาพขึ้นจอโปรเจกเตอร์

ก่อนจะเดินถึงห้องโสตทัศนศึกษา สายตาของวาทินก็เห็นนักศึกษาในห้องเปิดผ้าม่านแง้มมอง และรีบปิดทันทีเมื่อเห็นเขาทำให้วาทินคาดเดาอะไรบางอย่างได้ จากการที่ได้ยินกิตติศัพท์ของเด็กปวช.3 ไฟฟ้ามา ก็ทำให้วาทินรู้ว่ากำลังจะถูกรับน้องแน่นอน

วาทินเปิดประตูห้องโสตทัศนศึกษาออกก็เห็นเทพกาวไสถูกแปะคาดขวางประตูเอาไว้ คือถ้าใครไม่ทันมองก็จะเดินเข้าไปชนเต็มๆ ถึงจะเป็นเทพกาว แต่ก็ทำให้หงายท้องได้ง่ายๆ เหมือนกัน วาทินรับรู้ถึงสายตาของทุกคนที่อยู่ด้านใน โดยเฉพาะเด็กน้อยของเขานั่งอยู่ติดริมหน้าต่าง

วาทินก้มลอดเทพไสด้านบน และก้าวข้ามเทพไสด้านล่างด้วยท่าที่นิ่งๆ ทำให้ทุกคนถึงกับนั่งหน้าเหวอ

“ใครเอาเทพไสติดไว้ อย่าลืมดึงออกด้วย มันทำให้ขอบประตูสกปรกเวลากาวมันติด”

วาทินพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ก่อนจะปิดประตูเข้ามาพร้อมกับล็อกจากด้านใน

กลองกั๊ดปากเล็กน้อย แต่เขาก็มีแผนสองอยู่ แก้อ้อของอาจารย์ที่พวกเขาเตรียมไว้ เป็นแก้อ้อที่ถูกเลื้อยขาจนเกือบขาด แต่ยังสามารถตั้งเอาไว้ได้ ทว่าถ้าใครนั่งลงไป ก็มีสิทธิ์หักลงไปได้อย่าง

ถ่ายทอด โดยเฉพาะชายหนุ่มรูปร่างอย่างวาทีน

วาทีนเอาระเป่าวางบนโต๊ะอาจารย์ที่อยู่มุมห้องใกล้ประตู แล้วเอนตัวนั่งบนขอบโต๊ะแทน

“สวัสดิ์ ผมชื่อวาทีน ผมมาสอนแทนอาจารย์วิภาสกระยะ หลักสูตรการสอนของผมอาจจะต่างกับอาจารย์ภานิดหน่อย แต่รับรองว่าพวกคุณจะสามารถผ่านวิชานี้ได้อย่างง่ายดายแน่นอน” วาทีนพูดเกริ่นขึ้น

เวลาอยู่กับกลุ่มนักศึกษาเยอะ ๆ เขาจะแทนตัวเองว่าผมแล้วเรียกนักศึกษาว่าคุณ สายตาของเขากวาดมองไปทั่วห้องเรียน ซึ่งทุกคนรู้สึกแปลก ๆ กับสายตาของวาทีนภายใต้กรอบแว่นนั้น วาทีนหยุดสายตามาทักลอง ก่อนจะมี ทำให้กลองรู้สึกเหมือนกำลังถูกล้อเล่นอย่างบอกไม่ถูก

“เฮลละ ก่อนหน้านี้ อาจารย์วิภาสอนเรื่องเพศสัมพันธ์ซะมัยยั้ง ผมจะมาสอนต่อเสริมจากนั้นละกัน” วาทีนพูดขึ้น ก่อนจะเดินไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ต่อเข้ากับเครื่องฉายโปรเจกเตอร์

“อาจารย์นั่งก่อนก็ได้ครับ” เสียงเพื่อนของกลองคนหนึ่งดังขึ้น วาทีนเลิกคิ้วนิด ๆ แล้วมองไปที่เก้าอี้ พร้อมกับยิ้มมุมปาก

“นั่นสินะ” วาทีนพูดพิมพ์ปากออกมา สายตาเขาจับจ้องไปที่หน้าของกลอง ซึ่งกลองก็ดันรู้สึกเหมือนกับว่าวาทีนจะรู้ทันพวกเขา

ตอนที่ 3

วาทีนเดินไปลากเก้าอี้ออกมาจากหลังโต๊ะ แล้วมองหน้า

นักศึกษาที่กำลังมองมาที่เขาอย่างลึ้นๆ วาทีนอยากจะหัวเราะออกมาดังๆ เขาเคยผ่านช่วงเวลาแบบนี้มา ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเด็กแสบพวกนี้คิดจะทำอะไร และเขาพอจะเดาได้ด้วย ว่าคนต้นคิดน่าจะเป็นกลอง เพราะเขารู้มาว่ากลองเป็นหัวใจของแผนนี้เลยก็ว่าได้ วาทีนวางเก้าอี้ลงไปในแนวนอน ทำให้ทุกคนต่างเลิกคิ้วอย่างสงสัยโครม!!!

เฮียอก!

นักศึกษาทุกคนในห้องต่างสะดุ้งเฮือก เมื่ออยู่ๆ วาทีนก็กระriebลงไปที่ขาเก้าอี้ ส่งผลให้ขาเก้าอี้หักออกเป็นสองท่อน

“อ่า ขาเก้าอี้ไม่แข็งแรงนี่นา โทษทีที่ทำให้ตกใจ ผมขอบทสอบเก้าอี้ก่อนนั่งนะ ตัวนี้พังไปแล้ว งั้นผมไม่นั่งละกัน” พูดจบ วาทีนก็เหวี่ยงเก้าอี้ไปที่มุมห้อง ทำให้นักศึกษาต่างมองหน้ากันเล็กน้อย เพราะรู้สึกได้ถึงความน่ากลัวของอาจารย์คนใหม่ที่มีรอยยิ้ม

ให้ แต่การกระทำสวนทางกับรอยยิ้ม

//ไอ้กลอง อาจารย์เม่งน่ากลัวสัส!!// สองกระซิบบอกกลอง
ทันที เมื่อแผ่นรับน้องที่พวกเขาวางไว้ฟังไม่เป็นท่า

//ก็แค่ฟลุคละวะ// กลองตอบกลับ แต่ในใจก็ยังสงสัยในตัว
ของวาทีนอยู่ไม่น้อย

“เฮอะ เลิกเล่นไร้สาระได้แล้วนะ เรามาเข้าเรื่องกันเลยดีกว่า
ผมมีบางอย่างมาให้คุณศึกษากันเล็กน้อย” วาทีนพูดขึ้น ก่อนจะเปิด
บางอย่างฉายขึ้นหน้าจอ แล้วเสียงฮือฮาของนักศึกษาที่ตั้งขึ้นทันที
กลองเองยังนั่งอึ้ง เพราะภาพที่ปรากฏบนหน้าจอ เป็นภาพปกหนัง
เอวีญี่ปุ่น

//เชี่ยยย! ไอ้กลอง อาจารย์ใหม่เม่งโคตรเจ๋ง! สนุกศึกษา
ด้วยหนังไปเนี่ยนะ// สองหันมาเขย่าแขนของกลองทันที

กลองขมวดคิ้วเข้าหากันมุ่น เขาเองก็ไม่คาดคิดว่าวาทีนจะ
กล้าทำอะไรแบบนี้ โดยไม่กลัวว่าจะโดนอาจารย์ท่านอื่นหรือ
ผู้อำนวยการเล่นงานกันเลยทีเดียว

“ไม่ต้องห่วงเรื่องที่จะโดนว่าจากอาจารย์ท่านอื่นนะ ผมขอ
อนุญาตพอ.เรียบร้อยแล้ว” วาทีนพูดขึ้นเหมือนรู้ที่นักศึกษาคิดอะไร

“โห! อาจารย์สุดยอด กล้ามาก” นักศึกษาตอนนี้เริ่มจะเข้ากับ
วาทีนได้อย่างรวดเร็ว วาทีนยิ้มมุมปากนิด ๆ

“คงสงสัยละสินะ ว่าหนังเอวีมันเกี่ยวอะไรกับสุขศึกษา ผม
เชื่อว่าทุกคนเคยผ่านการดูหนังแบบนี้มาแล้ว ผมจึงอยากให้คุณ
เข้าใจและรู้สึกถึงกลไกร่างกายของผู้ชายอย่างพวกเรา ก่อน
จะมาพูดคุยกันถึงทฤษฎีทั้งหมด” วาทีนพูดออกมาอีก ไม่ว่าเขาจะ
กวาดสายตามองไปทางไหน เขาก็จะมายุติสายตาที่กลองอยู่เสมอ
ทำให้กลองรู้สึกปั่นป่วนในช่องท้องแปลก ๆ

“ระหว่างที่ดู ใครอยากลุกไปเข้าห้องน้ำก็บอกได้ เพราะแต่ละคนมีความอดทนไม่เท่ากัน” วาตินพูดด้วยท่าที่ปกติ ก่อนจะเดินไปหรีไฟให้สลับ แล้วเปิดหนังเอวี่ทันที

วาตินไม่ได้เปิดเสียงดังนัก แแค่ให้พอได้ยินภายในห้องเท่านั้น ตอนนี้นักศึกษาต่างจ้องเขม็งไปที่หน้าจอด้านหน้า โดยมีวาตินนั่งบนขอบโต๊ะมองมาที่นักศึกษา กลองดูหนังเอวี่ด้วยก็จริง แต่เขารู้สึกถึงสายตาของวาตินที่จ้องมองมา พอกลองละสายตาไปมองวาติน ก็เห็นวาตินยังคงมองเขาอยู่ แถมยังยิ้มมุมปากทุกครั้ง ทำให้กลองรู้สึกหงุดหงิด และรู้สึกวูบวาบแปลก ๆ เพราะสายตาของวาติน มันเหมือนกับอยากจะกลืนกินกลองไปทั้งตัว พอคิดมาถึงตรงนี้ กลองก็ชะงักพลาบสงสัยว่า วาตินมีปัญหาอะไรเป็นการส่วนตัวกับเขารึเปล่าถึงได้มองเขานัก

ภาพบนจอดำเนินไปเรื่อย ๆ เสียงร้องครางของนักแสดงสาวหนุ่มทำให้ นักศึกษาหลายคนขอตัวไปเข้าห้องน้ำ กลองเองก็ระงับอารมณ์ตัวเองไว้ พยายามไม่สนใจภาพหน้าจอตตรงหน้าเท่าไรนัก กลองรู้สึกเหมือนกำลังถูกวาตินทดสอบว่า จะมีความอดทนอดกลั้นมากแค่ไหน เขาจึงไม่อยากจะยอมแพ้

//ไอ้กลอง ฎไปเข้าห้องน้ำก่อนนะเว้ย// สองกระต๊อบบอกเพื่อนก่อนจะรีบยกมือขึ้น

วาตินพยักหน้ารับก่อนที่สองจะรีบเดินออกไปพร้อมกับกระเป๋าทิดตรงกลางลำตัวไปด้วย

ในที่สุดหนังเอวี่ก็จบลง นักศึกษาที่ไม่ได้ลุกไปห้องน้ำก็มีอยู่ไม่กี่คน ก่อนจะพากันถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

กลองเองก็พ่นลมหายใจออกมาเหมือนกัน เขามองไปที่วาติน

แล้วยักคิ้วส่งไปให้ เมื่อเห็นว่าวาทินยังคงจ้องมองมาที่เขาอยู่
วาทินยิ้มมุมปากนิดแล้วเลียริมฝีปากกลางของตัวเอง ทำให้
กลองชะงักกึก แล้วหลบสายตาของวาทินทันที

(ไอ้อาจารย์บ้ามันเป็นอะไรของมันวะ) กลองแอบคิดในใจ

วาทินเห็นท่าทางของกลองก็หัวเราะในลำคอเบา ๆ

“เอาละ นั่งจบแล้ว แต่เราขอเพื่อน ๆ ที่ไปห้องน้ำให้กลับมา
ก่อนละกัน” วาทินพูดขึ้นมา ก่อนจะเดินไปปิดเครื่องฉาย

ไม่นานนักนักศึกษา ก็กลับมาจนครบ วาทินจึงพูดคุยเรื่อง
ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้น และพูดถึงระบบสืบพันธุ์ภายในร่างกายจนหมด
ชั่วโหม่ง

“ไว้เรามาดอกกันอาทิตย์หน้าละกัน” วาทินพูดขึ้น

“อาจารย์ อาทิตย์หน้ามีแบบนี้มาให้ดูอีกมั๊ย” นักศึกษาคน
หนึ่งถามขึ้นอย่างขำ ๆ

“เข้าเรียนแล้วจะรู้” วาทินตอบแค่นั้น เรียกเสียงโห่ของ
นักศึกษาหลายคนได้เป็นอย่างดี ก่อนที่พวกเขาจะทยอยกันเดิน
ออกไป

วาทินเหลือบมองกลอง แล้วรู้ว่ากลองงใจจะออกทีหลัง
เพราะคงมีเรื่องอยากรจะคุยกับเขาแน่นอน

//ไอ้สอง มึงออกไปก่อน กูมีเรื่องอยากรจะถามอาจารย์สัก
หน่อย// กลองกระซิบบอกเพื่อน สองทำหน้าง แต่ก็พยักหน้ารับ

เมื่อทุกคนออกไปจนหมดแล้ว กลองก็มาหยุดยืนตรงหน้าโต๊ะ
ของอาจารย์หน้าห้อง วาทินเลิกคิ้วนิด ๆ

“มีอะไร” วาทินถามขึ้น พร้อมกับยื่นกอดอกเอาสะโพกพิง
ขอบโต๊ะเอาไว้

“อาจารย์ ผมถามจริง ๆ อาจารย์มีอะไรกับผมรีไปเล่า” กลอง

ถามวาทีนออกมาตรงๆ

วาทีนยิ้มมุมปากเล็กน้อย ก่อนจะขยับยืนเต็มความสูง ซึ่งกลองที่เคยมั่นใจในความสูงของตนเองกลับรู้สึกได้โดยว่าตนเองเตี้ยกว่าวาทีนพอสมควร

“หมายถึงอะไรละ พูดยแบบนี้มันค่อนข้างกำกวมไปหน่อย ว่ามัย” วาทีนแก้งแก้งกลับไป ทำให้กลองชะงักไปนิด เพราะเขาเข้าใจได้ทันทีว่าคำกำกวมที่วาทีนพูดถึงมันหมายถึงอะไร

“อาจารย์อย่ามาทำเป็นไม่รู้เรื่องหน่อยเลย ผมรู้สึกเหมือนอาจารย์กำลังหาเรื่องผม” กลองบอกความรู้สึกออกมาตรงๆ

“ทำไมถึงคิดแบบนั้น” วาทีนถามกลับไปด้วยน้ำเสียงปกติ

“ก็อาจารย์เอาแต่มองจับผิดผม เหมือนกับกำลังทำทนายผม” กลองบอกอีก

วาทีนหัวเราะในลำคอเบาๆ ก่อนจะเลื่อนมือไปที่มุมปากของกลอง แล้วใช้นิ้วโป้งเกลี่ยมุมปากของกลองเบาๆ ทำให้กลองยืนตัวแข็งทื่อ

“แทนที่จะคิดว่าฉันจับผิดนาย ทำทนายนาย เปลี่ยนเป็นคิดว่าฉันสนใจนาย อยากจะครอบครองนายไม่ดีกว่าเหรอ หืม?” วาทีนพูดเสียงนุ่ม แต่สายตาจริงจังจนกลองรู้สึกได้ถึงความอันตรายในตัวของเขาทีน

พรี๊ป!

“อาจารย์เป็นเกย์นั่นเหรอ” กลองถามด้วยน้ำเสียงตกใจพร้อมกับปิดมือของวาทีนออกจากใบหน้าตัวเอง

วาทีนยกไหล่เล็กน้อย แต่ก็ยังมีรอยยิ้มมุมปากอยู่ ทำให้กลองรู้สึกหวาดหวั่นในใจแปลกๆ

“อย่าเรียกว่าเกย์ เรียกว่าไบดีกว่า เพราะฉันได้ทั้งผู้ชายและ

ผู้หญิง” วาตินบอกออกไปตรงๆ เพราะอยากเห็นสีหน้าของกลอง แล้วก็สนใจ เมื่อกลองทำหน้าเหวอเพราะไม่คิดว่าวาตินจะยอมรับ

“อะ...อาจารย์จะบอกว่าสนใจผมมันเหวอ” กลองถามขึ้นทันที

“ใช่ และฉันจะทำให้นายสนใจขึ้นด้วย” วาตินบอกออกไป ไม่ได้หวังว่ากลองจะเข้าใจ เขาแค่อยากพูดหย่อยกลองเล่นเท่านั้น

“ฝันไปเหอะ” กลองว่าออกมาเสียงดังลั่น ก่อนจะรีบวิ่งออกจากห้องโสตทัศนศึกษาไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้วาตินยืนหัวเราะซ้ำเบาๆ อยู่คนเดียว แล้วเก็บของเพื่อไปหาข้าวกลางวันกิน

“เป็นอะไรของมึงวะไอ้กลอง วิ่งหน้าตื่นออกมาเลย”

สองถามขึ้น เมื่อกลองเดินออกมาสมทบกับพวกเขา

“ไม่มีอะไร ไปหาข้าวกินกันเหอะ” กลองพูดชวนเพื่อเปลี่ยนเรื่อง เขาไม่อยากเล่าให้เพื่อนฟังว่าเขาคุยอะไรกับวาตินไปบ้าง แต่ระหว่างที่เดินไปโรงอาหาร เขาก็ต้องได้ยินแต่ชื่อของวาตินไปตลอดทาง เพราะเพื่อน ๆ ของเขาดูเหมือนจะขึ้นชมวาตินไม่น้อย จากความกล้าที่จะเปิดหน้าเอวีเป็นการศึกษาให้แก่พวกเขา กลองเดินเงียบๆ ไม่พูดอะไร เพราะกำลังคิดถึงคำพูดของวาตินอยู่

เมื่อไปถึงโรงอาหาร กลองก็แยกไปซื้อข้าวกับเพื่อน ๆ แล้วมานั่งรวมกันที่โต๊ะที่เพื่อนจองเอาไว้ แต่นั่งกินกันไม่ถึงครึ่งจาน ร่างสูงของวาตินก็เดินผ่านมาพอดี พร้อมกับจานข้าวในมือ

“อาจารย์ นั่งด้วยกันมั๊ยครับ” เสียงเพื่อนของกลองพูดชวนขึ้น ทำให้กลองชะงักก็

“ขอบใจนะ กำลังหาที่นั่งพอดี” วาตินตอบกลับ ก่อนจะนั่งลงตรงกันข้ามกับกลอง

กลองเหลือบมองวาตินเล็กน้อย ก็เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังมอง

เขาด้วยสายตาขบขัน

“อาจารย์ ผมถามอะไรหน่อยสิ ผอ.อนุญาตให้อาจารย์เปิดหนังสือให้พวกผมดูด้วยเหอ” สองถามด้วยความอยากรู้ กลองก็นั่งกินไปเรื่อย ๆ พยายามไม่สนใจวาทินมากนัก

“ใช่” วาทินตอบสั้น ๆ แล้วลงมือกินข้าวกลางวัน โดยสายตายังคงจับจ้องไปที่กลอง ทำให้กลองรู้สึกเหมือนจะกลืนข้าวไม่ลง แต่เขาก็ไม่ยอมกลืนในตอนนี้ เพราะไม่อยากให้เพื่อนสงสัย

“หิ! กินเหมือนเด็ก” วาทินพูดขึ้น ทำให้กลองเงยหน้ามามอง เนื่องจากอยากรู้ว่าวาทินพูดถึงใคร แล้วอยู่ ๆ นิ้วแก้งของวาทินก็มาปิดเม้มข้าวที่มุมปากของกลอง ก่อนจะเอาไปใส่ปากตัวเอง ท่ามกลางสายตาของเพื่อน ๆ ในกลุ่มของกลองที่มองกันอย่างอึ้ง ๆ กลองผงะทันที ลู ๆ ไปหน้าเหมือนจะร้อนขึ้นมาซะงั้น เพราะสายตาของวาทิน มันไม่ได้สื่อว่ากำลังกินเม้มข้าว แต่เหมือนอยากจะสื่อว่าอยากกินอย่างอื่นมากกว่า

“กูปวดท้อง ไปเข้าห้องน้ำก่อน ฝากเก็บด้วยไอ้สอง” กลองลุกขึ้นยืนคว้ากระเป๋าของตัวเองแล้วเดินไปทันที

วาทินยิ้มมุมปากนิด ๆ อย่างพอใจเมื่อเห็นอาการของกลอง

“เพื่อนของพวกคุณเป็นอะไร” วาทินแก้งหันไปถามเพื่อน ๆ ของกลอง ที่ตอนนี้พากันยิ้มแห้ง ๆ เพราะไม่รู้จะตอบยังไง

“แม่งเฮ้ย! ไอ้อาจารย์บ้านั้นทำบ้าอะไรของมันวะ”

กลองปั่นออกมาด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ก่อนจะเข้าไปล้างหน้าในห้องน้ำ เพื่อดับความร้อนที่ใบหน้าตัวเอง ซึ่งกลองก็ไม่เข้าใจ ว่าทำไมเขาต้องหน้าร้อนฉาบฉวยด้วย

กลองไม่ได้รังเกียจเรื่องเกย์ เพราะมีคนรู้จักและเพื่อนที่เป็น

เหมือนกัน แต่เขาไม่คิดว่าจะเจอกับตัวเอง กลองหายใจเข้าลึก ๆ มี นักศึกษาคณะอื่น ๆ มาเข้าห้องน้ำด้วยเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไร

พอสงบสติอารมณ์ออกมาได้ กลองก็เดินออกมาจากห้องน้ำ แล้วเดินไปยังแท็งก์น้ำขนาดใหญ่ที่กักเก็บน้ำใช้ภายในวิทยาลัย ซึ่ง ตั้งเรียงกันอยู่ทางด้านหลังซ็อบแพลนของเขา และเป็นที่ที่กลองกับ เพื่อน ๆ มาแอบสูบบุหรี่กันบ่อย ๆ ด้วย

กลองนั่งลงพิงแท็งก์น้ำ แล้วหยิบบุหรี่ขึ้นมาจุดสูบ พลางคิด เรื่องงานพิเศษทำไปด้วย จนเวลาผ่านไปสักพัก บุหรี่ใกล้จะหมด มวน

แกร็ก!

เสียงเดินมาจากทางด้านหลัง ทำให้กลองคิดว่าน่าจะเป็น เพื่อนตนเอง จึงไม่ได้หันไปมอง แต่ไม่ทันจะได้ถามอะไร บุหรี่ในมือ ของเขาก็ถูกใครบางคนจากทางด้านหลังมาดึงออกไป กลองหันหน้า ไปมอง กำลังจะอ้าปากดำเพราะคิดว่าเป็นเพื่อน แต่ก็ต้องชะงักเมื่อ เห็นว่าเป็นวาทิน

“สูบบุหรี่ในวิทยาลัยงั้นหรอ” วาทินพูดเสียงเรียบ

กลองผุดลุกขึ้นยืนทันที

“อาจารย์จะมาวุ่นวายอะไรกับผมนักศึกษา” กลองถามเสียง แข็ง วาทินดับบุหรี่โดยการบีบไปกับแท็งก์น้ำ

“ก็นายมันน่าวุ่นวายด้วย” วาทินตอบกลับ เขาชวนเพื่อนของ กลองคุยจนพอจับใจความได้ว่า พวกของกลองชอบมารวมตัวกัน ด้านหลังซ็อบ วาทินเลยลองมาเดินหาดู ก็พบว่ามีแท็งก์น้ำอยู่ทาง ด้านหลัง ด้วยประสบการณ์จึงเดาได้ว่าพวกเด็กหนุ่มวัยคึกคะนอง แบบนี้ชอบอยู่ตรงไหน พอเดินมาดูหลังแท็งก์ก็เห็นกลองนั่งสูบบุหรี่ อยู่

“ผมว่าอาจารย์ไปเช็คสมองบ้างนะ” กลองว่ากลับไปเสียงซุ่น
ก่อนจะทำท่าเดินหนี

“อืมมม ถ้าพอรู้ว่ามันักศึกษาแอบสูบบุหรี่ในวิทยาลัย คำจะ
ว่ายังไงนะ” วาตินพูดขึ้นมาลอยๆ ทำให้กลองชะงักกึก

“อาจารย์ขู่ผมงั้นเหรอ” กลองหันไปถามด้วยแววตาซุ่นเคือง
“รู้มั้ยเด็กน้อย สำหรับชั้น นี่มันเรียกว่าหยอก ถ้าคนอย่างชั้น
คิดจะขู่ละก็ มันจะเป็นอีกแบบ” วาตินพูดพร้อมกับยิ้มร้ายๆ

กลองมองวาตินด้วยความไม่เข้าใจ เขาคิดว่าวาตินไม่เหมาะ
กับการมาเป็นอาจารย์เลยสักนิด ถึงแม้ว่าต่อหน้าคนอื่น ๆ วาตินจะ
ดูเป็นอาจารย์ที่สุ่มกก็ตาม แต่เวลาอยู่กับกลอง กลองรู้สึกได้ว่า
วาตินเป็นคนอันตรายคนหนึ่ง

“อาจารย์ต้องการอะไร” กลองถามกลับ จริงๆ แล้วเขาไม่อยาก
ให้เรื่องที่เขาสูดบุหรี่ไปถึงหูผอ.สักเท่าไร เพราะถ้าครั้งนี้เขาโดน
เรียกเข้าห้องปกครอง ไม่แค่ตัวเขาต้องโดนเรียกผู้ปกครองด้วยแน่ๆ
ซึ่งกลองไม่อยากให้พ่อตนเองมายุ่งวุ่นวายกับชีวิตของเขามากนัก

“ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ช่วงก่อนเข้าเรียน ช่วงพักกลางวัน
และช่วงเลิกเรียน ไปช่วยงานชั้นที่ห้องพยาบาลละกัน” วาตินต่อรอง
กลองมองวาตินอย่างนี้กระแวง

“ที่ให้ผมไปช่วยงานที่ห้องพยาบาล ไม่ใช่เพราะหาเรื่องให้ผม
ไปอยู่ใกล้ๆ ไซม์มัย” กลองพูดตักออกมา เพราะวาตินพูดว่าสนใจเขา
กลองเลยอดที่จะคิดในแง่ไม่ได้

วาตินยิ้มมุมปากนิดๆ อย่างพอใจ

“ฉลาดนี่ เมื่อนายเข้าใจอะไรง่าย ๆ แบบนี้ก็ดี เริ่มพรุ่งนี้
ละกัน” วาตินพูดขึ้นแล้วท่าท่าจะเดินแยกไป เนื่องจากเขาไม่อยาก
รูกกลองมากไปนัก กลัวว่าเด็กน้อยของเขาจะเติบโตไปเสียก่อน

“ถ้าผมไม่ไปล่ะ อาจารย์คิดว่าแค่เรื่องผมสูบบุหรี่ในวิทยาลัย จะทำให้ผมกลัวมันหรือ” กลองแก้งถามขึ้น เมื่อวาทีนเดินไปได้ ไม่นาน

“ชั้นรู้ว่านายไม่กลัว มันก็แล้วแต่นายว่าจะตัดสินใจยังไง” วาทีนพูดโดยไม่หันกลับมามอง แล้วเดินต่อทันที ทำให้กลองมอง ตามหลังด้วยท่าที่ฮึดฮัด แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

“มึงจะกลับห้องเลยมัยไอ้กลอง”

สองถามขึ้น หลังจากได้เวลาเลิกเรียนแล้ว

“กูว่าจะไปหาพี่สินหน่อยวะ เห็นว่าแกรับเด็กเสริมเพิ่ม” กลองพูดขึ้น

ดอยเป็นคนมาบอกเขา เพราะเห็นว่ากลองจะหางานพิเศษทำ

“เออ น่าไปทำด้วยวะ ช่วงนี้ใช้เงินรายเดือนจากแม่เกินงบไปด้วย” สองพูดขึ้นมาบ้าง

“นั่นไปพร้อมมูมัยละ หรือว่าจะไปหาสาว” กลองแซวเพื่อนกลับไป สองยกแขนมากอดไหล่

“ไปหาเงินเปย์สาวก่อนดีกว่าวะ” สองพูดยิ้มๆ ก่อนที่ทั้งสองเพื่อนรักจะแยกกับเพื่อนคนอื่นๆ เพื่อไปยังร้านเหล้าของรุ่นพี่ที่เคยเรียนสถาบันนี้ แต่ไปเปิดร้านเหล้าอยู่ไม่ไกลจากหอพักที่กลองอยู่นัก

กลองขี่รถพาสองมาที่ร้านของสิน ซึ่งตอนนี้กำลังเตรียมเปิดร้านกันอยู่

“ไ้ จะมาทำงานร้านกูโซ่มัย” สินถามขึ้นทันทีเมื่อเห็นกลองกับสองเดินเข้ามา

“รู้ได้ไง พี่ดอยบอกแน่ๆ” สองพูดขึ้นเพราะพอเดาได้ สินก็

พยักหน้ารับ

“มันโทร.มาบอกถูละ ว่าไอ้กลองจะมาทำงานด้วย แต่ไม่คิดว่าไอ้สองจะตามมาด้วยวะ” สิ้นพูดขึ้นอย่างเป็นกันเอง เพราะสนิทกับพวกกลองดี ร้านนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกนักศึกษามานั่งที่ร้าน คนวัยทำงานมีบ้างนิดหน่อย

“ตกลงว่ารับผมสองคนมั๊ยพี่” กลองถามขึ้นทันที

“รับสิวะ ดีเหมือนกัน เผื่อมีพวกกวณติน พวกมึงจะได้เตะไล่ออกจากร้านกูได้ เด็กคนอื่นแหม่งหงอกกันฉิบหาย เมื่อคืนก่อน เด็กจากไหนไม่รู้มาแตกเหล่าแล้วกวณลูกค้าคนอื่น พนักงานกูแต่ละคนไม่มีใครกล้าเข้าไปไล่” สิ้นบ่นออกมาอย่างหงุดหงิด

“อ่าว แล้วพี่ไม่ไปไล่เองละ” สองถามกลับไป

“กูไม่อยู่ร้าน พ่อกูไม่สบายอยู่โรงพยาบาล กูเลยไปเฝ้าตอนเที่ยงคืน มันมีปัญหาตอนตีหนึ่ง พวกมึงมาทำงานก็ดี ถ้ามีอะไรก็โทร.บอกกู หรือไม่ก็จัดการไปเลยตามที่เห็นสมควร ขออย่างเดียว” สิ้นพูดเว้นช่วง

“อะไร” กลองถามกลับสั้น ๆ

“อย่าทำร้านกูพังก็พอ” สิ้นตอบกลับอย่างช้า ๆ กลองก็ยิ้มนิด ๆ

“ตกลงผมทำวันนี้เลยนะพี่สิน แต่ขอกลับไปอาบน้ำก่อน แล้วเดี๋ยวมาช่วย” กลองพูดขึ้น สินก็ตอบรับ ก่อนจะเอาเสื้อพนักงานของร้านมาให้กลองกับสองคนละสามตัว เพราะเขาทำเผื่อไว้อยู่แล้ว

เมื่อได้เสื้อ กลองกับสองก็กลับมาอาบน้ำที่หอพัก แล้วไปเริ่มงานที่ร้านของสินในทันที

“รู้สึกว่ามันพีช่ายของผมนะอารมณ์ดีชอบกล”

วายุแซวขึ้น หลังจากมาหาพี่ชายตนเองที่ห้องสำราญ วาติน ยกแก้วเหล้าขึ้นมาจิบ

“ใช่ ชื่นอารมณ์ดี” วาตินตอบพร้อมรอยยิ้มที่มุมปาก

“วันนี้พี่ทำอะไรมาบ้าง บอกผมหน่อยสิ ยากรู้” วายุอยาก เห็นตอนที่พี่ชายตนเองเป็นอาจารย์เหมือนกัน

“ก็ไม่มีอะไรมาก เปิดหนังสือให้นักศึกษาดู” วาตินตอบด้วย น้ำเสียงปกติ

พรวด!

“แฉก...แฉก...พื้ทินว่าไงนะ เปิดหนังสือให้นักศึกษาดูเนี่ยนะ” วายุล้อเล่นที่กำลังยกดื่มทันที เดือดร้อนศิลาต้องเอากะดาศ ทิชชูให้

“อืม มันเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง” วาตินตอบกลับอย่างไม่คิด อะไร

วายุส่ายหัวให้แก่ความคิดของพี่ชายตัวเอง

“ผมรู้สึกว่ามันสนุกกับการปลอมตัวไปเป็นอาจารย์มากนะ” วายุถามขึ้น เพราะเขารู้สึกว่าบรรยากาศรอบตัวพี่ชายตนเองดู อบอุ่นคล้ายขึ้น ทั้งๆ ที่เพิ่งไปวิทยาลัยแค่สองวันเท่านั้นเอง

“จั้นเหรออ” วาตินถามกลับไปสั้นๆ เอาจริงๆ เขาก็พอจะรู้ ตัวเองเหมือนกัน ว่าความเบื่อหน่ายที่เขาเคยมีมันหายไปทีละนิด ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะเด็กหนุ่มที่ซื่อกลงด้วย

“นี่ถ้าพวกที่ไม่ชอบพื้รู้ว่า พี่ไปทำอะไรแบบนี้ คงหัวเราะพื้หน้า ดูเลยนะพื้ทิน” วายุพูดออกมาอย่างขำๆ ครอบครัวยุทำงานทั้ง ชาวและเทา ทำให้มีศัตรูกันบ้าง แต่วาตินก็ไม่เคยเสียท่าใครมาก่อน

“ถ้าความสุขของพวกนั้น คือการได้นั่งหัวเราะขัน ก็ให้มัน

หัวเราะไปเถอะ สงเคราะห์ให้” วาตินพูดขึ้น พร้อมกับยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ ทำให้วายุยิ้มขำออกมาอย่างพอใจ

ก๊อก ๆ!

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ก่อนจะมีคนเปิดเข้ามา วาตินเลิกคิ้วนิด ๆ เมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนรักสามคนของเขา

“กูกะแล้วว่ามึงจะต้องอยู่ที่นี่” เพื่อนร่างสูงของวาตินทักขึ้น

“กูจะไปไหนได้ นั่งก่อนสิ ไปไหนกันมา ถึงมาหากูได้” วาตินพูดพร้อมกับพยักหน้าให้เพื่อนนั่งลงที่โซฟา วายุเลยขยับให้เพื่อนพี่ชายที่สนิทกันดีได้นั่งด้วยกัน เพื่อนของวาตินที่ชื่อ มาร์ค รีดก้า และเบส ก็นั่งลงอย่างเป็นกันเอง

“กูกับไอ้มาร์คเพิ่งกลับจากอังกฤษ เลยโทร.ชวนเบสให้หามึงด้วยกัน” รีดก้าเป็นคนตอบออกมา วาตินพยักหน้ารับ ก่อนจะพยักหน้าให้เบส เพื่อนที่ตัวเล็กที่สุดในกลุ่ม

“ไม่ค่อยได้เห็นหน้า งานยุ่งเหวอ” วาตินถามขึ้น เบสพยักหน้ารับยิ้ม ๆ

“เราขยายสาขานะ เลยไม่มีเวลามาเที่ยวหา” เบสตอบกลับยิ้ม ๆ เบสเป็นคนพูดเพราะ พวกเขาก็เลยพูดเพราะกับเบส ไม่ได้พูดกุ่มึงใส่

“เปิดร้านเมื่อไรบอกด้วยละกัน” วาตินพูดขึ้น เพราะทุกครั้งที่เขาขยายสาขาก็จะเชิญวาตินไปร่วมเปิดร้านตลอด

“ได้สิ จะขาดสินไฉนยังงี้ละ” เบสตอบกลับ วาตินก็พยักหน้ารับอย่างเดียว

เพื่อน ๆ และตัวของวาตินเองรู้ดี ว่าเบสคิดยังไงกับวาติน และทั้งสองเคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันตอนสมัยเรียนมัธยมปลาย แต่มันเป็นแค่ความผิดพลาดครั้งเดียว ซึ่งทั้งสองไม่เคยพูดถึงอีก

“วันนี้มีอารมณ์ดีไหมวะ” มาร์คถามขึ้นอย่างสงสัย ทำให้ วายุหัวเราะขำออกมาเบา ๆ

“ขนาดที่มาร์คยังมองออกเลยพี่ติน” วายุแสยงพิชายตัวเอง ทำให้เพื่อนของวาตินทั้งสามคนมองหน้าวาตินอย่างงง ๆ

“มีเรื่องอะไรดีเหอวะ” วืดก้าถามบ้าง

“ไม่มีมากหรอกครับพี่ ๆ พอดีพี่ตินนี่ก็อยากไปรับงานเสริม นะ” วายุพูดยิ้ม ๆ ยิ่งทำให้ทั้งสามคนอยากรู้เข้าไปใหญ่

“งานเสริมอะไร มึงจะทำธุรกิจใหม่เหอวะ” วืดก้าถามด้วยความไม่รู้ วาตินแค่นิด ๆ

“ผมบอกเพื่อนพี่ได้ปะ” วายุหันมาถามพิชายตัวเองเพื่อขออนุญาตก่อน วาตินก็พยักหน้ารับ

“พอดีว่าพี่ตินอยากไปเป็นอาจารย์สอนนักเรียนนะ วันนี้ไปทำเป็นวันที่สอง” วายุบอกให้เพื่อน ๆ ของพิชายรับรู้

“หา!!!” ทั้งสามคนร้องออกมาพร้อมกันด้วยความตกใจ

“เดี่ยว ๆ ๆ ไอ้วายุ มึงพูดใหม่ดี” มาร์คพูดกับวายุเพื่อความแน่ใจ

“ก็ตามที่บอกแหละพี่ ผมรู้ว่าพวกพี่ได้ยิน แต่ไม่อยากจะเชื่อ ใช่มั้ยละ ขนาดผมยังไม่อยากจะเชื่อเลย” วายุพูดออกมาอย่างขำ ๆ เมื่อเห็นปฏิกิริยาของเพื่อน ๆ พี่ชาย

“ตินไปสอนที่ไหน” เบสถามอย่างอึ้ง ๆ

“วิทยาลัย...” วาตินบอกชื่อวิทยาลัยไป ยิ่งทำให้เพื่อน ๆ ของเขา งงหนักกว่าเดิม

“วิทยาลัยเด็กช่างเนี่ยนะ ทำไมวะ” มาร์คถามต่อ

“แกเปื้อน” วาตินตอบไปสั้น ๆ แตรึมฝิปากยกยิ้ม เมื่ออยู่ ๆ ดันนึกถึงใบหน้าบึ้งตึงของกลอง ที่มองเขาอย่างไม่สบอารมณ์เวลาโดน

เขากวนประสาท

“มึงยิ้มแบบนี้ แปลว่าแกเบื่อให้มึงได้จริง ๆ” รีดก้าพูดออกมาเมื่อเห็นรอยยิ้มของวาทีน

“แล้วทำไมทีนจะต้องไปแกล้งเบ๊โดยการไปเป็นอาจารย์ล่ะ เราไม่เข้าใจ” เบสถามบ้างด้วยความสงสัย

“พอดีพี่ทีนเค้าไปติดใจเด็กช่างคนหนึ่งนะครับพี่เบส ก็เลยหาเรื่องไปกวนประสาทเด็กนั่นถึงที่” วายุดตอบกลับไป ทำให้เบสชะงักไปนิด เมื่อได้ยินคำว่าสนใจที่วายูพูดออกมา เพราะไม่รู้ว่ามันสื่อไปทางไหนกันแน่

“พอ ๆ เลิกคุยเรื่องกูได้ละ กูเพิ่งไปทำมาสองวัน ว่าแต่คืนนี้พวกมึงจะไปลงโต๊ะกันรีเปล่า” วาทีนเปลี่ยนเรื่องพูด เพราะเขาขี้เกียจตอบคำถามเพื่อน ส่วนลงโต๊ะที่วาทีนพูดถึง หมายความว่าไปเล่นการพนันชนิดต่าง ๆ ที่อยู่ในห้องสำราญของเขา

“ว่าจะเดินดูหน่อยอะ อ้อ เมื่อก่อนกูเข้ามา เห็นคุณลาล่าด้วย มึงนัดมาหะวะ” มาร์คพูดถึงนางแบบสาวชื่อดังที่โกอินเตอร์และเคยเป็นคู่นอนของวาทีนมาก่อน วาทีนเลิกคิ้วขึ้นนิด ๆ

“ไม่ได้นัด กูยังไม่เจอเค้าเลย” วาทีนตอบกลับไป เบสนั่งเหม่ปาก เพราะรู้ว่าวาทีนกับหญิงสาวเคยควงกันมาก่อน

“ทำไม เบ๊แล้วหะวะ” รีดก้าแก้งถาม

“เฉย ๆ อะ ถ้าไม่มีใครให้ปลดปล่อย ก็อาจจะเอามาเป็นทางเลือก” วาทีนพูดออกมาตรง ๆ เบสนั่งก้มหน้านิ่ง

“นายครับ ส.ส.จรัญมาครับ” ศิลา มาบอกกับวาทีน เมื่อลูกน้องที่อยู่ด้านบนโทร.ลงมาบอก วาทีนพยักหน้ารับ

“เดี๋ยวพวกมึงนั่งดื่มกันไปก่อนละกัน กูขอไปรับแขกแป๊บ” วาทีนพูดกับเพื่อน ก่อนจะวางแก้วเหล้าแล้วลุกเดินออกจากห้อง

ทำงานไปพร้อมกับศิลาและลูกน้องอีกสองคน มาร์คขยับมานั่งใกล้ วายุทันที พร้อมกับลือกคอวายุเอาไว้

“ไอ้วายุ มีงบอกพวกกูมาเลย ว่าไอ้ทินมันไปสนใจใคร อะไร ยังไง” มาร์คถามด้วยความอยากรู้จริงๆ

“ถ้าผมพูดไป พี่ทินฆ่าผมตาย ผมจะทำยังไงล่ะ” วายุถามกลับ ไปยิ้มๆ

“วายุก็รู้ว่าทินไม่ทำอะไรวายุหรอก บอกพวกพี่เถอะ” เบสถาม ด้วยคน เพราะเขาอยากรู้เรื่องนี้จริงๆ วายุมองหน้าของเบส ก่อนจะ พูดออกมา

“ผมไม่รู้หรอกนะ ว่าพี่ทินเค้าสนใจเด็กคนนั้นในแง่ไหน แต่ ไม่ใช่ในแง่อยากจะเอามาร่วมงานหรอกนะครับ เพราะดูท่าว่าพี่ทิน จะพอใจเด็กนั้นมาก ถึงขั้นตามสืบและตามไปวอแวใกล้ๆ ถึงใน วิทยาลัยเลยละครับ” วายুবอกออกมาตรงๆ ทำให้เบสถึงกับนั่งเงิบ ไปทันที

วายุหันไปมองหน้ามาร์คกับวืดก้า ทั้งสองก็พยักหน้าให้ อย่างเข้าใจ เพราะพวกเขาเองก็อยากให้เบสตัดใจจากวาทินได้แล้ว